СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Пам'ятайте про Україну!

PI 4. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 6-го ЛЮТОГО 1987 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, FEBRUARY 6, 1987 No. 24. VOL. XCIV.

АМЕРИКАНСЬКА ПРЕСА АНАЛІЗУЄ РУХ МЕНШИН В СССР

Джерзі Ситі, Н.Дж. — Події останніх місяців в СССР і "гласность" Міхаїла Ґорбачова викликають щораз більше зацікавлення станом совєтської політики, а зокрема станом неросійських народів.

На цю тему появилася обширна аналітична стаття в почитному тижневику „Ю Ес. Нюз енд Ворлд Ріпорт" з 2-го лютого 1987 року, яку опрацювали кореспонденти цього тижневика в Москві і у Вашінґтоні.

У статті, яка до речі покликається на думки молодих українських знавців совєтських відносин Олександра Мотиля з Колюмбійського університету, Любомира Гайди з Гарвардського університету, як також автора книжки про Великий голод Роберта Конквеста, вказується на велику небезпеку для проросійської лінії, що досі панує в СССР, якою являється зріст народів мусулманського віровизнання.

Найкращим доказом того є недавні завершення в казахстанській республіці, де заступили казаха росіянином. Це, уважають автори статті, є першою ластівкою для дальших спротивів щораз сильніших числом народів Центральної Азії, а рівночасно також інших народів СССР. Спираючись на статистичних даних, автори статті доказують, що вже в 2000 році неросійські народи будуть числом переважати росіян, в тому найбільший ріст буде серед населення Центральної Азії. Рівночасно з тим зростає сила ісламської релігії.

Але автори спостерігають також непохитність і постійний спротив християнської релігії в балтицьких народів і в Україні. Вони теж стверджують, що в Україні націоналізм є так сильний, як в народів Центральної Азії, чого доказом є хоча б це, що 40 відсотків усіх політичних в'язнів в СССР це українці. 50 мільйонів українців ставлять постійний спротив насильній русифікації, яка проявилася вже штучно викликаним голодом в 1930-их роках, насильним переселенням і переслідуванням Католицької Церкви.

Барометром сили у відношенні до релігії в СССР уважають автори 1000-річчя Хрищення, яке припадає на 1988 рік, і до якого офіційно уряд Кремля ще не зайняв ясного становища. (Неправильно автори подають „хрищення Росії").

Іншою журбою совєтського уряду буде в найближчому майбутньому стан військових сил СССР. Автори стверджують, що в 2000 році у совєтському війську буде одна третина вояків мусулманської релігії і тоді вони будуть змущені діставати провідні пости, які досі в армії займали росіяни.

В закінченні стаття стверджує, що від десятків років Кремль старався окремішність поодиноких народів зводити лише до фолкльору і музики, а лише росіяни були на передових постах і лише російська мова існує у всіх засобах масової інформації, у школах і для осягнення кращих постів. Тепер однак інші народи підносять голови і вимагають для себе кращого майбутнього. Як стверджує Алекс Алексієв з Ренд корпорації, СССР є практично останньою колоніяльною імперією, яка зможе вдержатися надовше лише тоді, якщо меншини дістануть більший голос.

ДОПОВІДЬ РЕД. І. КЕДРИНА

Ню Йорк. — 64-ий Відділ СУА в Ню Йорку запрошує на доповідь ред. Івана Кедрина на тему „Українські політичні процеси в Польщі в споминах очевидця", яка відбудеться в суботу, 7-го лютого ц.р., о год. 4-ій по полудні тут в домівці СУА, при 108 Друга авеню.

ВІДКРИТТЯ СЕЗОНУ В УІА

Ню Йорк. — Український Інститут Америки запрошує на відкриття сезону на 1987 рік та на виставку „Втрачена архітектура Києва", власність Українського Музею в Ню Йорку, які відбудуться в неділю, 8-го лютого ц.р., о год. 3-ій по полудні тут в УІА, при 2 Схід 79-та вул. По виставці буде перекуска. Бажаний даток — 10 дол.

Телевізійна станція з Клівленду робитиме інтерв'ю з польськими свідками

Джерзі Ситі, Н. Дж. — Телевізійна станція WJW-TV8 з Клівленду висилає групу телерепортерів до Польщі в понеділок, 9-го лютого, щоб перевести ряд інтерв'ю в справі Івана Дем'янюка.

Як відомо, у Польщі є три свідки, які твердять, що І. Дем'янюк не є „Іваном Ґрозним" з Тремблінки. Однак уряд Польщі не дозволив їм виїхати до Ізраїля і свідчити на заплянованому суді І. Дем'янюка. Уряд Польщі також не дозволив адвокатові І. Дем'янюка Маркові О'Коннорові взяти свідчення від тих трьох свідків.

Телевізійна станція з Клівленду також зробить інтерв' з Яцеком Вільчуром, головним інвестигатором нацистських злочинів в Польщі, який твердить, що І. Дем'янюк є „Іваном Ґрозним".

З групою телерепортерів виїжджає також підприємець Джером Брентар, який від років підтримує І. Дем'янюка. Також допоміжним у цій справі є чикаґівець Франк Валюс, який кілька років тому виграв справу проти ОСІ. Але, не зважаючи на його вже кількакратні відвідини Польщі, тепер Уряд ЗСА не хоче видати йому виїздної візи. Валюс знає особисто прихильних до Дем'янюка свідків у Польщі.

Телевізійна станція передаватиме записані інтерв'ю з Ізраїля під час процесу І. Дем'янюка. Речники станції заявили, що процес може бути відкладений, бо прокуратура Ізраїля ще досі не дозволила М. О'Коннорові перевірити виказку І. Дем'янюка, що її передав Ізраїлеві уряд СССР. Процес має початися 16-го лютого ц.р.

Вірні попрощають о. І. Наконечного

Мейплвуд, Н.Дж. — В неділю, 8-го лютого ц.р., по останній Службі Божій тут буде прощальний бенкет з уваги на відхід пароха УП-Церкви св. Вознесіння о. Івана Наконечного. О. Наконечний був парохом св. Вознесіння у Мейплвуді 14 років, а тепер він переходить до парохії св. Володимира у Пармі, Огайо.

Отець І. Наконечний

О. Наконечний закінчив Духовну семинарію св. Андрія у Вінніпегу в 1972 році та був висвячений Митрополитом Мстиславом 19-го листопада 1972 року. Свою першу Службу Божу відправив о. Наконечний як парох св. Вознесіння 14-го грудня 1972 року.

О. Наконечний і його дружина Меріенн є батьками двох дітей: Меласі і Михайла.

Вийшло третє число „Рудницькіяни"

Оттава (А.В. Бойцун). — Третє число „Рудницькіяни" з датою 1987 року видано заходом Міжнародного комітету приятелів Я.Б. Рудницького, за редакцією комітету, якого головою є Й. Р. Пінчук, а секретарем Т. Носко-Оборонів.

Третій журнал вміщає такі статті: д-ра С. Зубжицького, професора соціології Австралійського національного університету, лист Т. Носко-Оборонів, звідомлення Королівської комісії для двомовности і двокультурности з 1967 року, відповідь проф. Я. Б. Рудницького, тобто проєкт багатокультурности з огляду на різні національности, які живуть у Канаді.

Проєкт проф. Рудницького прийнято аж в 1971 році, коли то прем'єр Канади П'єр Трудо проголосив в парляменті політику багатокультурности,

Саме з тих двох документів та дискусії в різних часописах з того приводу складається зміст третьої „Рудницькіяни", отже це число як і попереднє можна назвати документальним. Крім цього в тому числі поміщені теж відгуки на акцію багатокультурности, в тому д-ра М.І. Мандрики, Р. Рахманного, д-ра М. Гуцуля, сенатора Павла Юзика, Т. Кобзея, і два листи проф. Рудницького в англійській та українській мовах. В цьому числі поміщені теж дві світлини проф. Рудницького з 1970 року та прем'єра П. Трудо з 1971 року. Третє число має 48 сторінок.

В ЧИКАҐО УКРАЇНСЬКА СПІЛЬНОТА ВШАНУВАЛА П. БЮКЕНЕНА

Д-р Ю. Харкевич відчитує текст на плякеті для П. Бюкенена (другий справа) в присутності (зліва): Владики Константина, д-ра Ю. Куляса і Владики І. Лотоцького.

(фото: М. Ліс)

Чикаґо (Л. Костелина). — У неділю, 25-го січня ц.р., українська громада цієї великої метрополії величаво та святково відзначила роковини державности й соборности України, що в'яжуться з історичними датами 22-го січня 1918 та 1919 років.

Святкування Січневих Роковин відбулося у формі святкового бенкету, а місцем на бенкет послужили залі готелю Шератон Інтернешенел. Присутніх на бенкеті було 580 гостей. Були присутніми ієрархи Церков духовенство, багато молодих людей та представники різних українських організацій. Були присутні на бенкеті також представники різних національностей, як: Афганістану, Білорусі, Болгарії, В'єтнаму, Естонії, Куби, Литви, Мадярщини, Нікараґуа, Німеччини, Польщі, Словаччини, Румунії та Чехії.

Святкування відкрив д-р Мирослав Харкевич, голова Іллинойського Відділу УККА. Нав'язуючи до часів державности, М. Харкевич пригадав присутнім демократичні принципи Української держави, які забезпечували широкі права різних меншин в межах України і заразом заявив, що треба поставити Москву під суд, бо вона не тільки знищила

(Закінчення на стор. 7)

СВЯТО ЖІНКИ ГЕРОЇНІ В УОКЦЕНТРІ

Філядельфія. — Окружна Рада СУА, Об'єднання Православних Сестрицтв, Український Золотий Хрест та Об'єднання Жінок ОЧСУ у Філядельфії влаштовують спільно Свято жінки-героїні присвячене сл. п. Катрусі Зарицькій з мистецькою програмою. Свято відбудеться в неділю, 8-го лютого ц.р., о год. 3:30 по полудні тут в залі УОКЦентру, при 700 Сілар ровд.

В Москві заарештований зять Л. Брежнєва

Ню Йорк. — Газети ЗСА продовжують друкувати повідомлення про арешт зятя покійного генерального секретаря ЦК КПСС Леоніда Брежнєва — колишнього першого заступника міністра внутрішних справ 50-річного Юрія Чурбанова. Покищо совєтське пресове агентство ТАСС передало цю інформацію лише для закордону.

Про притягнення Ю. Чурбанова до кримінальної відповідальности офіційно повідомив завідуючий відділом інформацій міністерства закордонних справ СССР Геннадій Ґерасімов, однак його повідомлення призначені лише для чужинецьких репортерів.

Ю. Чурбанова обвинувачують в корупції і він перебуває в Лефортовській в'язниці.

Чурбанов був третім чоловіком Галіни Брежнєвої. Він мав рангу генерал-лейтенанта. З посади першого заступника міністра внутрішніх справ його усунули в грудні 1984 року. Тоді по Москві ходили чутки, що він брав хабарі за підвищення в посаді старшин міністерства внутрішніх справ. Колишній начальник Чурбанова міністер внутрішніх справ Ніколай Щолоков, також усунений зі свого поста, в грудні 1984 року покінчив життя самогубством. Міністер діставав членам своєї родини 16 „Мерседесів" і „Вольво". Він також діставав контрабандні товари, які були конфісковані совєтською митницею.

П. Бюкенен залишає Білий Дім

Вашінґтон. — Патрик Бюкенен повідомив, що 28-го лютого буде його останнім днем на посаді директора відділу зв'язків Білого Дому.

„Не будучи зв'язаним різними правилами (для урядового чинника), я зможу в більшій мірі впливати на важливі проблеми", — заявив П. Бюкенен.

Заступник пресового секретаря Білого Дому Марлін Фіцвотер процитував репортерам відгук президента Роналда Реґена про Бюкенена: „Досвід Патрика і його відданість консервативним ідеям відігравали важливу ролю в моїй Адміністрації в останні два роки. Нам буде бракувати його лідерства і підтримки, але я і далі розраховую на його голос".

Речник Білого Дому М. Фіцвотер так висловився про Бюкенена: „Він представляв собою сильну підтримку справи консерватизму і завжди захищав політику Президента".

Бюкенен, якому тепер 48 років, очолив відділ зв'язків Білого Дому 6-го лютого 1985 року, залишивши тимчасово журналістичну працю в газетах і на телевізії, яка приносила йому 400,000 долярів на рік. Як зауважує пресове агентство ЮПІ, Бюкенен прийшов у Білий Дім, щоб пропагувати консервативні погляди.

В кінці минулого і на початку цього року консервативні намагалися переконати Бюкенена висунути свою кандидатуру у президентських виборах 1988 року. Він відмовився від цього, щоб не розколювати табір консерватистів, один з представників якого, конґресмен Джек Кемп, республіканець з Баффало, Н. Й., має, як вважають, добрі шанси на номінацію.

У СВІТІ

ОФІЦІЙНІ ПРЕДСТАВНИКИ Міжнародного Червоного Хреста заявили в Женеві, що афганський комуністичний уряд погодивсям щоб делеґати Червоного Хреста мали можливість відвідувати табори полонених і допомагали пораненим повстанцям та давали їм іншу допомогу, зокрема ліками і харчами. Заборона для Червоного Хреста тривала чотири роки. Візита представниками Червоного Хреста полонених і в'язнів в Афганістані розпічнеться вже цього місяця. Комуністичні лідери обіцяють, що не перешкоджатимуть у працях Червоного Хреста.

ЮЛІЙ М. ВОРОНЦОВ, перший заступник міністра закордонних справ СССР, який очолює тепер совєтську делеґацію на женевських переговорах, переконаний, що при добрій волі обидвох сторін, тобто Совєтського Союзу і З'єднаних Стейтів Америки, при кінці цього року можна буде підписати новий договір про частинне роззброєння, а зокрема редукцію стратегічних нуклеарних ракет далекого і середнього засягу. На його думку обидві сторони повинні притримуватись визначеного перед тим у Женеві і Рейк'явіку пляну роззброєння, який повинен служити головною напрямною у переговорах. Воронцов не вірить, що розміщення ЗСА космічних апаратів припинить самі переговори, але такий плян чи дія не допоможуть тим особам, які ведуть такі переговори і за них відповідають.

ІРАК ПРАВДОПОДІБНО не зможе вже відбудувати своєї попередньої мілітарної сили, — кажуть політичні і військові спостерігачі. Матеріяльні і психологічні шкоди, нанесені Іракові останньою блискавичною військовою і пропаґандивною офензивою Ірану, включно із втратою кількадесять тисяч вояків, не можна буде скоро направити. Тепер Ірак фактично знайшовся у стані облоги, а іранські війська зайняли вигідні стратегічні позиції поблизу міста Базри і цілком не спішаться його захоплювати. Існує дві причини чому іранці не беруть штурмом Базри: перша, це їхня вигідна позиція і близькість на віддаль гарматнього стрілу до центру міста, а друга це великий обов'язок у відношенні до цивільного населення міста, яке треба нагодувати і напоїти. В облозі місто довго не витримає і в результаті Іран захопить місто без жадного спротиву.

ФІЛІППІНЦІ ВЕЛИКОЮ більшістю голосів підтримали нову конституцію, запропоновану президентською комісією, яка передбачає і запевняє президентуру для Коразон Акіно ще на п'ять й півроку і дозвіл на мериканські воєнні бази на території Філіппін, якщо його схвалять обидві палати парляменту. Конституція, як кажуть політичні спостерігачі, побудована на зразок американської, яка забезпечує філіппінцям всякі свободи і право голосуванням вибирати своїх представників до сенату і палати громад. Майже 80 відсотків голосуючих філіппінців пішли до виборчих урн, щоб підтримати нову конституцію. Тільки північна провінція острова Люзон, родинна місцевість колишнього президента Фердінанда Маркоса, голосувала проти нової пропозиції. Згідно з підрахунками 48 відсотків усіх голосів, 9,261,470 осіб голосували за конституцію, а 2,860,852 осіб голосували проти. Офіційні цифри голосування будуть подані в наступний понеділок, 9-го лютого, — заявив голова виборчої комісії Рамон Феліпе.

В МОСКВІ ПОШИРИЛИСЯ ЧУТКИ ПРО ЗВІЛЬНЕННЯ В'ЯЗНІВ

Москва. — Серед західніх дипломатів, акредитованих в СССР кореспондентів і дисидентських кіл поширюються в останньому часі вістки, що совєтські лідери правдоподібно наказали звільнити більшу кількість в'язнів тюрем і концтаборів. Познакою такої тенденції є перевезення кільканадцятьох в'язнів з концтаборів до тюрем в Москві, або до своїх республік.

Єлена Г. Боннер, дружина академіка Андрея Сахарова, яким недавно дозволили повернутися до Москви з Ґорького і працювати в Академії Наук, заявила кореспондентам, що вона має інформації про принаймні шістьох таких в'язнів, яких в останньому тижні перевезли з тюрми чи концтабору в Чистополі, Татарська ССР, до тюрми Лєфортово в Москві, а деяким родинам прокуратура надіслала короткого змісту повідомлення, що їхні рідні (сини, чоловіки) будуть звільнені в скорому часі.

„Щось сталося, ми, очевидно, покищо не знаємо що саме було мотивом перевезення в'язнів, треба однак надіятись, що це добрий знак для багатьох", — заявила Є. Боннер.

В інформації кореспондента газети „Ню Йорк Таймс" Билла Келлера з 5-го лютого ц.р., називається тільки кілька прізвищ, які, можливо, матимуть змогу вийти на волю, а саме: Алєксєя Смірнова, Міхаїла С. Рівкіна, яким, як кажуть рідні, КҐБ запропонувало волю в заміну за підписання заяви, що вони більше не будуть займатися антисовєтською пропаґандою й аґітацією. Мати Рівкіна Інна Ґолубовская заявила, що її син вже правдоподібно підписав таку заяву, про що сказали їй керівники тюрми, у якій він сидів.

Повідомлення про пересунення в'язнів і їх евентуальне звільнення наспіло якраз тиждень після цього, як тюремні власті пообіцяли свободу для лікаря Анатолія Корягіна з Харкова і Сергея Ходоровіча, в заміну за їхню обіцянку, що вони покинуть Совєтський Союз і виїдуть на Захід. Пересунено також Валерія А. Сендерова, росіянина з Москви і Ґенріха О. Атуніяна та Євгенія М. Антсупова, які відбували в'язничне покарання за критику уряду і лідерів компартії. Правдоподібно пересунено також з концтаброу до тюрми двох грузинських дисидентів братів Тенґіса й Едуарда Ґудавів і вони перебувають тепер знову у столиці Грузії Тбілісі. Кількох пересунених в'язнів були на листі, яку свого часу переслав генеральному секретареві ЦК КПСС Міхаїлові Ґорбачову А. Сахаров з проханням переглянути їхні оскарження. Корягіна перевезено до Харкова, але його дружина заявила телефоном кореспондентам з Мюнхену, що покищо вона не мала побачення з мужем і не знає чи він погодиться на виїзд. Дружина Ходоровіча вже вплатила відповідну суму за візу на виїзд і це означає, що родина Ходоровичів погодилась емігрувати.

В АМЕРИЦІ

ПРЕДСТАВНИК ДЕРЖАВНОГО департаменту ЗСА Чарлз Редман закликав іранський уряд звільнити репортера газети „Волл Стріт Джорнал" Джералда Сайба, заарештованого в Теґрані минулої суботи. За словами неназваного іранського чинника, під час поїздки на ірано-іракський фронт американський репортер збирав інформації розвідчого характеру. У середу, 4-го лютого іранці повідомили, що вони звільняють Сайба.

ЧОТИРИ ДНІ ПІСЛЯ ТОГО, як президент Роналд Реґен наклав вето на законопроєкт про очищення водоймищ, Палата Репрезентантів відкинула вето Президента. Накладаючи вето, Р. Реґен сказав, що законопроєкт, який передбачає видатки в сумі 20 біл. дол. „являє собою розтрачування грошей в той час, коли Конґрес заявляє, що занепокоєний зростанням дефіциту федерального бюджету". Президент назвав законопроєкт „скандальним" і заявив, що накладає вето, хоч добре усвідомлює, що воно буде уневажнене. Щоб відкинути президентське вето, треба не менш як дві третини голосів членів Палати Репрезентантів. Отже, прихильникам законопроєкту про очищення водоймищ треба було дістати 290 голосів. Вони дістали 401. Лише 26 конґресменів голосували проти законопроєкту.

ДО МОСКВИ ПРИБУЛИ члени приватної організації Рада в справах закордонних відносин колишній державний секретар Генрі Кіссінджер і колишній амбасадор ЗСА до ООН Джін Киркпатрик. До складу делеґації входять також Сайрус Венс, який був державним секретарем в адміністрації Джиммі Картера, і Гаролд Бравн, який був в той час секретарем Департаменту оборони. Американська делеґація зустрінеться для обговорення зовнішньої політики з совєтською делеґацією, яку очолить директор Інституту дослідів ЗСА і Канади Ґеорґій Арбатов. Очікують, що колишні високопоставлені американські чинники зустрінуться з членами партійної верхівки СССР.

СЕКРЕТАР ДЕПАРТАМЕНТУ фінансів ЗСА Джеймс Бейкер прибув з офіційною візитою в Ер Ріяд, столицю Савдійської Арабії, щоб зустрітися з членами Об'єднаної комісії „ЗСА — Савдійська Арабія". Ця комісія була створена 13 років тому, щоб сприяти економічному розвиткові Савдійської Арабії. Візита Дж. Бейкера офіційно зв'язана лише з економічними проблемами, такими як курс американського доляра і стабілізація нафтового ринку. Однак під час розмов американського міністра і савдійських урядових чинників будуть заторкнені і справи про секретну доставу американської зброї Іранові. Вважають, що Бейкер зробить все можливе, щоб запевнити Савдійську Арабію, що З'єднані Стейти і далі залишаться невтральними в ірано-іракському конфлікті. Він запевнить партнерів, що ЗСА не будуть більше продавати зброю Іранові.

В НЮ ЙОРКУ НА ЛЕТОВИЩІ ім. Кеннеді відбулася пресова конференція пасерба академіка Андрея Сахарова, 30-річного вченого Алєксєя Сємйонова, який вернувся в ЗСА з Москви, де він протягом дев'яти днів гостював у Сахарових. За словами А. Сємйонова, за дев'ять років, що минули від того часу, як він іміґрував у ЗСА, він неодноразово просив дозволу відвідати батьків, але весь час йому відмовляли. І лише після того, як Сахарову дозволили вернутися в Москву з заслання в Ґорькому, Сємйонову видали совєтську туристичну візу на три дні, яку йому продовжили в Москві ще на сім днів. Сємйонов відповів на запитання репортерів, що стосувалися перебування Сахарова в Москві, його здоров'я, праці, наукової діяльности, захисту прав людини.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (50-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Tel.: (201) 451-2200

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members 1 year — $15.00. Change of address — $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda".

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00. Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Тріюмф Коразон Акіно

В минулу неділю, 1-го лютого ц.р., відбувся на Філіппінах плебісцит над новою конституцією, що її запропонувала президент цієї країни Коразон — чи як називають її земляки „Кор" Акіно. Конституція зладжена за зразком американської, з президентом і двопалатним парляментом та незалежним від уряду судівництвом. Пропонуючи своєму народові ту нову державну систему, Акіно хотіла поставити правно-державну запору проти відродження на Філіппінах тієї диктаторської системи, що її яскравим представником був її попередник, Фердинанд Маркос. Філіппіни — це архіпелаг кругло 7,000 островів і острівців, які разом складаються на поверх 115,000 квадратових миль із кругло 57 мільйонів населення. Тому треба найменше тижня, щоб докладно обрахувати, скільки громадян взяли участь у голосуванні і який докладний його вислід. Але вже під вечір того самого дня стало відомо, що „за" нову конституцію заявилося більше, як 50 відсотків голосуючих, отож офіційно проголошено перемогу Акіно. Обійшлося так без насильницьких актів, хоч змобілізовано військо на всякий випадок. Разом із плебісцитом щодо нової конституції було пов'язане вотум довір'я для Коразон Акіно: вислід голосування дав їй президентуру на дальших шість років. Характеристично для метод поведінки Фердинанда Маркоса, який перебуваючи на вигнанні на Гаваях, заявив, що плебісцит на Філіппінах пофальшований — поки ще прийшло перше повідомлення про висліди голосування.

Коразон Акіно перемогла знову не тільки завдяки особистим прикметам, завдяки своїй тугості і завзяттю, з якими очолила опозицію проти Фердинанда Маркоса і завдяки своєму особистому чарові гарної жінки, а й тому, що на Філіппінах зненавиділи Маркоса за його безцеремонне здирство коштом народу. Саме в той сам час, — коли американські газети повідомили про вислід недільного голосування, — можна було вичитати в американській пресі цікаву вістку: в руках митної сторожі на Гаваях опинився 24-сторінковий документ, на якому списані дорогоцінності, що їх Маркос і його дружина Амальда вивезли з Філіппін, переїхавши американським військовим літаком на Гаваї разом із донькою та коло 80 найближчими приятелями і членами його уряду, які крали за прикладом свого зверхника, диктаторського президента. Список вивезених речей звучить як байка. Просто не хочеться вірити, як людина при здоровому глузді на найвищому державному становищі може робити щось таке ганебне. Наприклад: на тій листі вивезених предметів (що їх сконфіскувала митна сторожа і всупереч протестам Маркоса не звернула йому) — є 75 діямантових запинок до манжетів вартости 149,000 дол. У валізі одного адьютанта Маркоса було 75 годинників вартости 90,000 дол. У скіряній ручній торбинці дружини Маркоса були три „тіяри", прикраси на голову, вартости 135,000 дол. Одна з прикрас на голову Амальди Маркос мала вартість 58,286 дол., і один жіночий гребінь з діямантами мав ціну 44,410 дол. В іншій жіночій торбині був гребінь вартости 65,495 дол. Митна сторожа знайшла теж мішок із філіппінськими пезами рівновартности одного мільйона долярів. Усі ті грошові цифри були докладно виписані на документі, що його американська преса іронічно називає „маніфестом Маркоса".

Очевидно, філіппінська преса напевно проголосила також той рідкісний „маніфест". Не диво, що це мусило породити й закріпити ненависть до цієї людини, яка була президентом Філіппін від грудня 1965 року, кругло 20 років. „До часу дзбанок воду носить" каже українська народна приказка. Двадцять років філіппінський нарід терпів такого здируна як свого правителя, аж поки він не перебрав мірки: наславши вбивника на чоловіка Коразон Акіно, сенатора й лідера опозиції, він сам, Маркос, спровокував вибух революції проти нього. Коли до демонстрантів приєдналися два генерали на командних становищах — американський амбасадор переконав Маркоса, що треба рятувати життя власне і своєї родини. Маркос послухав, але втікаючи американським літаком вивіз із собою мільйони награбованого маєтку. Тепер процесується за свою владу і свій сконфіскований маєток. В обох тих справах програв. Програ Маркоса є водночас тріюмфом Коразон Акіно і тріюмфом американської дипломатії, яка змагала до заведення на Філіппінах демократичного режиму.

Степан Женецький

ПОЛЬСЬКИЙ ЛІДЕР ПРОСИТЬ ДОПОМОГИ У ПАПИ

Про нещодавні відвідини польського комуністичного лідера, ставленника Москви, генерала Войцеха Ярузельського, Папи Івана Павла II, широко розписується світова преса та обговорює цю подію на всі лади. На Заході цілком слушно і дуже дотепно завважили, що ці відвідини нагадали часи середньовіччя, коли польський генерал Ярузельський, прибувши до Ватикану, був прийнятий на приватній авдієнції найвищим достойником Католицької Церкви, Папою. А це означає, що перший секретар Компартії, наставлений Москвою, ніколи не буде визнаний повноправним провідником польського народу, якщо він не отримає потвердження польського Папи в Римі.

Генерал Ярузельський не є повноправним керівником польської держави, він тільки очолює адміністративну машину Польщі і лиш виконує те, що йому Москва накаже. В такому характері він прибув до Ватикану, щоб полагодити багато справ. Він надіявся, що ця його візита допоможе йому одержати позики на Заході, щоб фінансувати й розбудувати польську індустрію та скріпити польську економіку. Він потребує технологію, яку йому може дати Італія. Але найбільше чого він потребує, так це співпраці польського народу, що її тільки польський Папа може йому виєднати.

Як відомо, в середньовіччі в Европі майже жадна коронація короля, чи цісаря не була важною, доки її не одобрив Папа. Навіть у новітніх часах, сам великий Наполеон, притягнув був Папу до Парижу, щоб поблагословив його коронацію на імператора.

Польща, пишуть на Заході, — це побожна країна. Теперішній Папа — це поляк, якому довіряє велике число поляків, (крім невеликої кількости комуністів, вірних служаків Москви), і вірять, що він найкраще знає, чого Польща потребує. Частинно тому, що він є поляк, а частинно тому, що він є Папою і може уділити ген. Ярузельському свого роду леґітимність, правовість, в очах польського народу, якої в жадний інший спосіб він не може одержати. Бо хотяй лідером Польщі ген. Ярузельського назначила Москва, але він може бути визнаним повноправним правителем над поляками тільки тоді, якщо польський Папа це підтвердить. Стоїть тільки питання: за яку ціну Папа це зробить?

Приготування прийняття Ярузельського у Ватикані було дуже дбайливе. Швайцарська гвардія пишно вистроєна. Ярузельського привітали, як голову уряду. Але Папа прийняв його „тільки на приватній авдієнції". Це була, як заявили ватиканські кола, найдовша „приватна розмова", яку вони пам'ятають. Все ж таки, вона була тільки „приватною" авдієнцією. Вона не мала того значення, що офіційна візита. Вона також не допровадила до нав'язання дипломатичних взаємин між Ватиканом і польським урядом. Одначе, коли Ярузельського спитали журналісти, про що він говорив з Папою, то він бундючно відповів, що „поляк з поляком завжди мають спільну мову" (І так воно напевно було. — СЖ).

Ясно, що Ярузельський може поводитися тільки в рамках, дозволених Москвою. Якщо б він діяв, як голова вільної польської держави, він міг би вимагати від польського Папи щось в роді модерного папського коронування. І коли він ступав східцями до приймальної залі у Ватикані, йому напевно причувалися відгомони давніх часів, як давні европейські монархи, королі, царі, імператори, приходили до Риму з проханням до Папи, щоб він їм підтвердив право на володіння.

Одначе ген. Ярузельський не є суверенним керівником польської держави. Повновласть на керування Польщею йому видали в Кремлі, а не у Ватикані. Чи Кремль захоче дозволити йому на те, щоб Папа міг визнати дипломатично його режим? Напевно політичні спостерігачі в Москві, Варшаві і Ватикані дуже пильно студіюють умовини такого визнання. Та ще мабуть, далекий той час, коли Ярузельський зможе попросити Ватикан, щоб Папа дав йому щось в роді модерної корони.

На Заході застановляються після візити Ярузельського у Ватикані, що Папа може вдіяти своїми впливами в західньому світі, щоб Польща одержала позики і технічний виряд, потрібний для пожвавлення і модернізації підупавшої економіки Польщі, і наскільки він буде впливати на польський нарід, щоб перестав сповільнювання праці, що почалося з того часу, як Ярузельський заборонив діяльність Солідарности.

Економіка Польщі находиться в жалюгідному стані, частинно із-за керування нею сталінською системою, але частинно також тому, що польський нарід є в стані війни з режимом. Вплив Папи може бути рішальним в цій справі.

Західні знавці пишуть, що якщо режим Ярузельського перестане вмішуватися в церковні справи, дасть Церкві свободу рухів і вільної співпраці з польським народом, тоді Польща, мабуть, зможе осягнути такий ступінь економічного розвитку, якого добилася Мадярщина.

Західня преса пише, що сам Папа вважає його зустріч з Ярузельським, як „без сумніву історичну подію".

На нашу думку, зустріч Папи з Ярузельським є направду історичною, але в тому аспекті, що комуністичний лідер із Східньої Европи, значить комуністичної Европи, їде до Риму і просить Ватикан, щоб допоміг йому побороти труднощі, що їх спричинив комунізм!

НА МИСТЕЦЬКІ ТЕМИ

Теодор Терен-Юськів

Вечір пісні, слова і танку

Оцей концерт, що відбувся 21-го грудня 1986 року, в залі Пейс університету в Ню Йорку, найкраще мабуть було б промовчати — це моя думка. Проте існує опінія ще й інших людей, яка переконує, що може звернення уваги на вчинені промахи допоможе в майбутньому уникнути цих самих чи подібних недомагань. Можливо...

Хор „Думка", в порозумінні з Українським Музеєм, фірмував цей концерт і весь дохід був призначений на побудову нового музею. Це похвально. Крім „Думки" співучасниками імпрези були хоровий ансамбль „Промінь", танцювальний — „Сизокрилі" і Студія Мистецького Слова Лідії Крушельницької.

Починаючи вже від невластивого озаголовлення імпрези „Вечір", тоді, як це було пополудень і зовсім незнаної нашій публіці залі, на дві підставові речі належало б було звернути особливу увагу. Управа музею повинна була вже витягнути зі свого власного, прикрого досвіду научку та поінформувати „Думку" про ціни вступу на концерт. Бож навіть індивідуальний виступ нашої славної піяністки Лідії Артимів у репрезентативній Таллі Голл, а пізніше зірки Мет. баса Павла Плішки, в малій Меркін Голл, через ціну квитків (20 дол., беремо під увагу перші місця) не спромігся стягнути потрібне число нашої публіки на їхні концерти. Можна було почути від декого вже давніше: „Я дам на Музей 50 чи 100 дол., але за квиток 20 дол. не дам". І тоді, коли про ціни квитків на концерт наших зірок можна було б ще дискутувати, то на цю імпрезу, без особливостей, не могло бути жадної підстави призначувати такі самі високі ціни. Очевидно, що вислід був, як можна було передбачити: заля світила досить пригноблюючою пусткою, як на партері, так і на бальконі (ціна 15 дол. А були ж люди з довголітнім досвідом продажу квитків, що остерігали і доражджували нижчу ціну. Не допомогло.

Та куди важливішою справою була притичина, яка досі не приключилась тут ще жадному з наших хорів. А все воно тільки через людську неувагу. Адже ясно, що коли людина замовляє на концерт залю, то треба домовитись і щодо вжиття фортепіяну. Це ж бо відбутись має не ряд рефератів, а низка музичних точок. Як відомо, в різних залях середніх шкіл існують тут, може не найкращі, але все таки фортепіяни для музичних продукцій. А тут же вам у новій залі університету дісталось українським ансамблям... розбите і розстроєне піяніно. Розстроєне гірше, як колись у наших галицьких маломістечкових залях. Без сумніву, що університет цей мусить мати для свого вжитку фортепіян, проте видно, що хтось вважав, що українцям вистане нікудишнє піяно. І чомусь ніхто з організаторів чи виконавців концерту не поцікавився ближче цією справою аж до безрадісного початку імпрези.

Бо власне, коли до слухача донісся разючо гострий акорд розстроєного піяно, що був колючим, як голка дентиста, перед початком „Слава во вишніх Богу" Бортнянського, то можна було бути певним, що початок псальми не зможе бути чисто заспіваний „Думкою". Дальше пішло хорові дещо краще, але без ентузіязму. Де ж тут візьметься ентузіязм, коли крісла блистять порожнечою? У „Туман хвилями лягає" Лисенка тільки як хор заглушував своїм звуком акомпаньямент піяно, тоді спів звучав зовсім добре, навіть настроєво.

Драматична поема Лесі Українки „Іфігенія в Тавриді" у виконанні студійців Крушельницької, з хореографією О. Ковальчук-Івасівки, з музикою І. Соневицького, може була б і вчинила якесь глибше враження якби не музика з бездарного інструменту, що проганяла всяку додатню настанову слухачів. Композиторові і виконавцеві музики можна було співчувати.

Приємною несподіванкою був виступ, тепер не лише з назви, але і з практики, ансамблю „Промінь" під кермою Богданни Волянської, що співав акапеля. Допнявши числом хористів 18, це вже справжній ансамбль. Мимо деяких неслушних нарікань публіки щодо виконання „Весни" зі сучасної камерної кантати відомої композиторки Лідії Дичко (з Києва) „Чотири пори року", то цю річ треба співати ще не раз. Публіка повинна приучуватись слухати сучасну музичну мову наших талановитих музикотворців. А якби ансамбль потрапив вивчити цілу композицію було б ще похвальніше. Куди кориснішe прозвучала тепер „То була тихая ніч чарівниця" Стеценка (слова Лесі Українки) та цікава, не Люлкевичева, а новизна, М. Колесси „Ой кум до куми" (народна). „Промінь" починає звучати, як годиться. „Гуцульська рапсодія" за музикою Г. Майбороди в першім виступі „Сизокрилих", а на закінчення імпрези „Гопак", без ужитку піяно, з музикою з гучномовців, були відтанцьовані без перешкод. І хоч ці танки бачені вже і при інших нагодах, вони подобались своєю розмашною барвистістю і вервою.

Можна вірити, що якби не морока з акомпаньяментом, то життєрадісне „Весілля" Гнатишина з опери

(Закінчення на стор. 7)

ДЕЩО ПРО ЖИДІВСЬКУ МЕНТАЛЬНІСТЬ

I.

(м.б.) У грудневому числі польської паризької „Культури" появився есей французького автора Алєна Безансона в перекладі на польську мову Юлії Юрись п.з. „Завваги до сучасної історії жидівського народу". „Культура" не подає коли і де цей есей надруковано в оригіналі. З уваги на наші сучасні проблеми з жидами, думаю, інтересно буде нашим читачам познайомитись із поглядами того француза про жидів. Подаємо їх сумарично, цитуючи тільки дещо.

Напочатку автор подає деякі демографічні дати про жидів у минулому й сучасному, які може не всім нам відомі: „Під кінець ХУ століття жило у світі кількасот тисяч жидів. Скільки — точно не знати. Біля 200,000 жидів прогнаних з Еспанії найшло захист у Північній Африці та на території оттоманської імперії. Ці щезли з карт історії. У південній Европі залишилося біля 30,000 жидів, кілька тисяч у Голляндії. У Франції, Англії, Італії і на Іберійському півострові їх майже не було. Біля 300,000 жидів поселилось у Німеччині. Та найбільшим пристановищем для них була Польща. Під кінець ХУІІІ століття жидівське населення у світі досягало одного мільйона. 300,000 їх жило в оттоманській імперії, та 700,000 в Німеччині й Польщі. Коли Росія, Прусія й Австрія розібрали Польщу, жиди найшлись під владою цих трьох держав.

У XIX столітті прийшла демографічна експльозія жидів: з одного мільйона їх число зросло в 1913 році до 14,000,000. Двома великими теренами скупчення жидів стали ЗСА (3.5 мільйона) і Росія (6.5 мільйона). В німеччині жило їх півмільйона, в Австро-Угорщині (переважно в Галичині) один мільйон. В Західній Европі жидів сливе не було — біля 100,000 у Франції і 30,000 в Італії.

Жидівський нарід перейшов у сучасну епоху з прикрими спогадами про нещастя, що його він зазнав в християнських державах: жидів вигнано із Англії і Франції, вони були змасакровані у час хрестоносних походів, гинули від чуми, вигнано їх з Еспанії, переслідування марранів, і врешті різня під Богданом Хмельницьким у половині ХУІІ століття. Козацька війна була для них найдошкульнішою катастрофою між Гадріяном а Гітлером: пропало в ній 100,000 жидів, третина населення жидів у Польському Королівстві..."

В епосі просвічення і націоналізму

Жиди жили в ті часи в ізоляції від християн. Їх зв'язки з християнським довкіллям обмежували приписи Тори, мури ґетто і рабинатські закони. Їх навчання обмежувалось до священних текстів, їхня духовість концентрувалась на містиці й екзотизмі. Ідеї Картезія, Нютона і Гюма до них не доходили, інтересувався ними єдиний Спіноза сам жид. Маси жили головно ідеями хасидів, особливо по містечках і селах Росії. На Заході ляїцизація робила поступи, але почуття жидівської ідентичности було так сильне, що західні впливи не надщерблювали тієї ідентичности.

Яке було положення жидів у часи націоналізму XIX століття? Автор робить різницю між ліберальним націоналізмом панівним у Франції і ЗСА та його „клясичними" версіями в Німеччині і Росії. Жиди почували себе добре у Франції і ЗСА. Французька, а за нею частинно американська, форми націоналізму були носіями універсалізму. Він у Франції вважався таким самим громадянином як француз і від нього вимагалось такої ж льояльности як від француза. Це штовхало французьке жидівство до „реформованого" юдаїзму; мало того воно вимагало від них забути Закони Мойсея й асимілюватись. Частина з них на те пішла.

Німецький і російський націоналізми не мали тенденції втягнути в себе жидівство. За німецькою і російською версіями націоналізму історія находить здійснення в окремих народах. Тому навіть конечно елімінувати чужі залишки, які нанесла історія. Німецький, чи російський месіянізм годі було погодити з традиційним месіянізмом жидів як „вибраного народу". Їхній націоналізм викликував антисемітим. Це з черги було причиною, що жиди так захопились соціялізмом, а зокрема в його російському виданні.

Закінчення буде.

ДОЛЯ НАТАЛІЇ КОСТЕНКО

IV.

Вели нас, вели, вели, — кілометрів, мабуть сорок. Привели в поселення Уй. Там зона порожня — казали, що японська, вся розбита, розгромлена. Бараки гнилі, печей взагалі немає, ні одної. Спати також немає на чому. Зате і охорони майже немає: наш тритисячний етап привело лише двох вартових. Один, здається, виконував обов'язок начальника режиму (і, в той час начальника табору, іншого начальника там не було). Другий — ніби вартовий. Але втікати звідтам все одно не було куди. Ось в цьому таборі ми прожили до глибокої осені. А восені нас знову повезли в Находку. Кілька днів ми провели в таборі (але не з „жучками", а у сусідньому). А потім приплив пароплав і нас попровадили через цілу Находку в порт вантажитись. За нами палахкотіла величезна пожежа: „жучки", які нас обзивали „фашистками", спалили свою зону, щоб не їхати на Колиму.

На Колимі наш жіночий табір знаходився коло 60 кілометрів від Магадану. Спочатку, коли нас привезли туди, там нічого не було крім кількох бараків для начальників і наглядачів. Першу зиму ми зимували в Шатрах. З Находки ми відплили восени, а коли туди прибули — там вже була зима, лютий мороз, сніг. За ніч волосся примерзло до стінок шатра. А ми всі розібрані, свого нічого немає, те що в нас злодійки в Находці не вкрали, то позабирали наглядачки при першому же „шмоні" (обшук при перевірці, С. Я.). Видали нам казенний одяг: бавовняну чорну спідницю, таку ж куртку, бавовняну чорну хустку, тілогрійку. Ідем на працю як черниці, всі в чорному, лише шматки з нумерами білі — на грудях, на спині і на хустці, як кокарда. Мій нумер був Д-832, так я з ним і проходила аж до самого звільнення.

А як ми голодували! Які ми голодні були, навіть повірити тяжко. Харчі нам привозили з Магадану, ми і самі дорогу в снігу пробивали для вантажних авт. Так, поки той хліб довезуть, він увесь в замерзлу крихту перетвориться. Нам так і пайку видавали: морожене кришиво насипали прямо в жменю. Видадуть звечора (на роботу треба виходити дуже рано), лежить той хліб в головах на нарах, а ти його по крихітці, по крихітці до рота береш, і поки увесь не з'їси, нізащо не заснеш.

Я тим трималась, що вишивала; я колись дуже добре вишивала. Після відбою, коли інші сплять, я влаштовувалась біля лямпочки при вході. Наглядач заходить: — ти чому не спиш?

А я роблю вигляд що направляю щонебудь своє.

— Ось зараз, скоро кінчаю, лише зашию тут...

Мені жінки офіцерів потихеньку приносили і матерію і нитки, і я для них вишивала, а за те вони мені часом трохи крупи дадуть, або ще щось (також очевидно потайки). Я їм робила і занавіси і обруси і накидки. Може й тепер у когось з них ті речі залишились, може їх мами дочкам в посаг подарували. Лише, очевидно, ніхто не пам'ятає що їх вишивали ув'язнена Д-832.

Наша жіноча зона працювала на лісоповалі. Сім кубічних метрів ручною пилою за день — така у нас була норма. Дерево треба не лише зрізати, але і сучки обрубати, і потяти на колоди потрібної довжини, і поскладати в рівні стоси.

Не знаю як я вижила на тій Колимі, чому не померла. Правда, я хворіла сильно, ноги розпухали, як колоди. На другу зиму мене навіть звільнили від стинання дерев, лишали працювати в зоні: прибирати, дрова рубати. Ось раз прийшла жінка начальника табору, просить щоб їй дали ув'язнену додому, для домашної роботи. Післали мене. Я в них такий порядок зробила, все вимила, вичистила, білизну випрала. Вона подивилась, і їй моя праця подобалась. З того часу вона все просила, щоб їй лише Наталку — тобто мене присилати. Я в них все робила. Ось візьму білизну в таборову пральню, виперу, попрасую, направлю де треба. І вона до мене добре ставилась, кормила мене, розмовляла, як з людиною. А то ми вже і забули, що ми люди. Батьківщина, Україна, родина — виглядало, що всього того ніколи не було, що це був просто якийсь сон.

Так ось, Надія Петрівна Лаптева — дружина начальника, якій я так зобов'язана, що до смерти її не забуду, — дізналася, що я втратила сина і не можу знайти його. А я ще із Находки, і із табору, посилала запити. З Мордовії, з управління, мені взагалі не відповідали, а з Москви я отримала відповідь, що в них немає Ігоря Костенка занотованого в їх документах. Надія Петрівна каже: „Пиши до Руденка (генеральний Прокуратор Совєтського Союзу, С. Я.), я їду в Москву і сама завезу твоє прохання". Я написала. Відповідь прийшла того самого місяця: „Ігор Костенко знаходиться в дитячому домі в Куйбишевській області, в такому-то селі". Я зразу туди написала, описала який він був, всі його прикмети і навіть де у нього родимка — під лівим оком. Я ще не вірила, чи то дійсно він? Могли дітей переплутати, скільки таких випадків було! Вони ж маленькі, свого ім'я, прізвища не пам'ятають. Наглядачка дитячого дому відповіла, що це точно він. Тепер я хоч знала, що син живий і де він знаходиться. І йому сказали, що в нього є мати. Але він того ще не міг зрозуміти, йому тоді ще п'яти років не було. Мами він не пам'ятав, це для нього було лише слово.

Забрати його до себе я змогла лише після того як мене звільнили. Мене звільнили перед реченцем — з огляду на стан здоров'я. Це було в 1954 року, я не досиділа приблизно коло двох років. Вертатись мені не було куди і до кого: бабця за той час померла. І я залишилась сама там, де мене звільнили — в Тайшеті. Написала до дитячого дому, що хочу забрати сина, а сама не знаю як за ним поїхати: грошей у мене ані копійки. Але тут мені пощастило: звідти повідомили, що відсилають цілу групу таких дітей, як мій Ігор, до батьків і всіх у ці околиці. Їх повезе виховниця, так що треба їх лише стрінути на станції.

Майже зразу після того як мене звільнили я вийшла заміж. В пересильному таборі, в якому проходив процес мого звільнення, мене запізнав один хлопець з мого містечка. Він також чекав на оформлення документів звільнення, і йому також, як і мені, не було куди вертатися. Ми з ним одружились. Так що ми вже вдвох, родиною, очікували мого сина.

Стрічати Ігоря на станцію пішов мій чоловік. Падав дощ, мій чоловік загорнув його в свій плащ і приніс додому на руках. Коли Ігор опинився в кімнаті, він оглянувся: сказав якимось зухвалим тоном, навіть голос в нього був не дитячий:

(Закінчення на стор. 7)

ПРОТОКОЛ
31-ої ЗВИЧАЙНОЇ КОНВЕНЦІЇ
УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ, ЯКА ВІДБУЛАСЯ В ГОТЕЛІ ГАЄТ-РІДЖЕНСІ В ДІРБОРН, МИШ. В ДНЯХ ВІД 26-го до 30-го ТРАВНЯ 1986 РОКУ

(2)

Звіт головного предсідника Івана О. Флиса

Продовження

ЗЛУКА З УКРАЇНСЬКИМ БРАТСЬКИМ СОЮЗОМ

Дивлячись взад виглядало, що в роках 1981 і 1982 УНС був аж занадто зацікавлений в тому щоб получитися з Українським Братським Союзом. З часом стало ясно, чому Головний Уряд Українського Братського Союзу вагався з переговорами відносно злуки. Значна більшість членів Головного Уряду УБСоюзу виразно заявилася проти злуки. Ми дійшли до цього заключення тоді, коли прочитали друкований протокол Річних Нарад Головного Уряду УБСоюзу у 1983 році.

Час скоро минув і в лютому 1986 р. ми одержали запрошення від секретаря УБС д-ра Романа Ричока, щоб відбути у Скрентоні зустріч представників обох Союзів для дальшого обговорення плянів злуки. Представники обох Союзів зустрілися у Скрентоні 2-го квітня 1986 р. Обговорено пляни злуки, які були майже ідентичні з плянами із 1982 р. з тією різницею, що тепер вони були узгіднені та ясно подані. У скороченні вони виглядають так:

1. Український Народний Союз і Український Братський Союз будуть получені в один Український Народний Братський Союз.
2. Головна Канцелярія приміщуватиметься в Джерзі Ситі.
3. Оселі „Союзівка" і „Верховина" залишаться.
4. „Свобода", „Український Тижневик", „Народна Воля", „Веселка" і „Форум" залишаться, як і раніше, виданнями Українського Народного Братського Союзу.
5. Коли найближчі конвенції обох Союзів винесуть позитивні в тій справі рішення, злука може бути завершена у 1988 р. на спеціяльних конвенціях обох Союзів.
6. Рішення про злуку мусить бути прийняте на конвенціях обидвох Союзів, що відбудеться у 1986 році.
7. Екзекутивний Комітет складатиметься з 9 членів. На перші чотири роки, члени Екзекутиви будуть вибрані в такому складі: 4-ох від УБСоюзу, 5-ох від УНСоюзу. В тому числі 6 членів Екзекутиви — по трьох від кожного Союзу, будуть затруднені у Головній Канцелярії.
8. Головна Контрольна Комісія складатиметься із 7 осіб — в тому числі 2-ох членів від УБСоюзу.
9. Головна Рада начислятиме 16 осіб — в тому числі 6 членів від УБСоюзу.

Всі ці точки можуть бути змінені в дальших переговорах перед остаточним підписанням договору.

На нашу думку, 31-ша Конвенція УБСоюзу прийме пропоновані відносно злуки резолюції. Такі самі резолюції повинна прийняти також цьогорічна Конвенція Українського Братського Союзу. Коли обидві конвенції приймуть ці резолюції, тоді плян злуки буде ближчий до зреалізування. Просимо Вас голосувати за поданими резолюціями.

В ОБОРОНІ УКРАЇНСЬКОЇ СПАДЩИНИ

Здається, що немає на земній кулі людини, що була б більш горда на свою національну спадщину, як наші члени УНСоюзу — українці-американці та українці-канадці.

В роках 1984 і 1985, ми з обуренням і жахом завважили, що почалася добре зааранжована атака на деяких провідників і активістів української-американської та української-канадської громади, закидаючи їм мниму співпрацю з нацистами під час Другої світової війни.

Український Народний Союз мав теж причину зайняти становище до цих справ як член нашої громади. В книжці „Амерікен Свастіка" представлено УНСоюз, як передову нацистську організацію, яка діяла перед і в часі Другої світової війни.

З'єдинені Стейти Америки (Бюро Спеціяльних Інвестиґацій) погодилися вживати на розправах в американських судах зфабриковані большевиками докази, всупереч нашим, довго існуючим правилам про докази.

Українська громада, всі як один, зрушилася, щоб відштовхнути ці провокаційні атаки.

У листопаді 1985 р. молодий моряк-українець Мирослав Медвідь вискочив у Ню Орлінс, Люізіяна із совєтського вантажного корабля, щоб знайти захист на вільній американській землі. Двічі американська прибережна сторожа насильно повертала його на совєтський корабель — на очевидну доживотню тюрму і терпіння. Кожний один, хто почував себе українцем-американцем спонтано став у його обороні. Тисячі листів і телеграм вислано до президента Америки Рональда Реґена, до сенаторів і конґресменів, до стейтових ґубернаторів та інших високопоставлених впливових державних урядовців. УНСоюз повністю включився в ту акцію. Та все це не принесло ніякого успіху. Мирослава Медведя вислано на доживотну каторгу у совєтських тюрмах.

З тією хвилиною українська-американська громада усвідомила собі, як мало досі було зроблено, щоб у подібних випадках можна було відповідно діяти.

Комісію Оборони Української Спадщини оформлено у 1985 р. на Річних нарадах Головного Уряду. Комісія зразу почала плянувати, щоб відкрити у Вашінґтоні бюро, яке могло б постійно діяти і в наглих випадках допомагати українській-американській громаді.

Український Народний Союз втішається повагою і його респектують наші американські „батьки народу". Заступник президента Америки Джордж Буш промовляв на наших конвенціях у 1978 і 1982 рр. Коли Нешенал Фратернал Конґрес старався зустрітися з деякими законодавцями, щоб переконати їх, щоб голосували проти оподаткування братських союзів, їм було сказано, щоб вони повернулися в товаристві членів Екзекутивного Комітету УНСоюзу. Вони так і зробили. Президент Рональд Реґен знає, що УНСоюз є найбільшою і найбільш впливовою українською організацією на американській землі. Його попередник, президент Джіммі Картер передав УНСоюзові під опіку звільненого Валентина Мороза. Багато членів Головного Уряду УНС, як теж союзових діячів в наших Округах є в дуже приязних та близьких відносинах з державними та місцевими законодавцями.

Беручи те все до уваги і маючи добре зорганізований Комітет Оборони Української Спадщини з його окремим бюром у Вашінґтоні, українці матимуть змогу в разі наглої потреби краще і більш успішно полагоджувати справи великої ваги.

MERGER WITH UKRAINIAN FRATERNAL ASSOCIATION

Back in 1981 and 1982 perhaps the Ukrainian National Association appeared to be too anxious to merge with the Ukrainian Fraternal Association. With the passage of time it became clear why the Supreme Assembly of U.F.A. was hesitating, as it appeared to us, in merger negotiations. The great majority of U.F.A. Supreme Assembly were against merger. This was the conclusion we came to after reading the printed minutes of U.F.A. 1983 Annual Meeting.

Time passes fast and it wasn't until February 1986 that U.N.A. received an invitation from the Secretary of U.F.A. Dr. Doman Rychok to meet with representatives of U.F.A. in Scranton, Pa. and further discuss merger plans.

The two associations met at the U.F.A. main office in Scranton on April 2, 1986. Plans of merger almost identical to the plans of 1982 were more clearly spelled out and agreed to. In essence, they included:

1. U.N.A. and U.F.A. would be merged into Ukrainian National Fraternal Association.
2. Main office would be in Jersey City.
3. Resorts Soyuzivka and Verchowyna would be retained.
4. SVOBODA, UKRAINIAN WEEKLY, NARODNA WOLA, VESELKA, and FORUM would continue as publications of Ukrainian National Fraternal Association, as heretofore.
5. Pending further directives to be received from respective conventions with appropriate resolutions, merger would be consummated at Special Conventions of both fraternals to be held in 1988.
6. That appropriate resolutions would be adopted at the 1986 Conventions of both fraternals.
7. The Supreme Executive Committee would be composed of 9 persons. The respective offices would, for the first 4 years only, be elected 4 from UFA and 5 from UNA, with 6 executives working in the home office, 3 from each fraternal.
8. The Board of Auditors would be composed of 7 persons 2 of them would be from UFA.
9. The Board of Advisors would be composed of 16 persons, 6 of whom would be from UFA.

All points are subject to further negotiations prior to signing of official contract.

It is our opinion that, if the U.N.A. 31st Convention adopts the proposed resolution relative to merger, identical to the resolution that will be proposed to the Ukrainian Fraternal Association for adoption, the plan of merger of our two fraternals will be that much closer to realization. You are being asked to vote in favor of adoption of the appropriate resolution.

IN DEFENSE OF OUR UKRAINIAN HERITAGE

There are no individuals on this earth who are more proud of their national heritage than are our U.N.A. members, Ukrainian-Americans and Ukrainian Canadians.

It was therefore with dismay that we noted in 1984 and 1985, what we perceived an organized and well orchestrated attack against some leaders and activitists of Ukrainian American and Ukrainian Canadian community, because of their alleged wartime cooperation with the Nazis.

The U.N.A. had reason to stand up and be counted as a member of our community. In one book the "American Swastika" the U.N.A. was being pictured as a Nazi front organization prior to and during the second World War.

The United States (OSI) agreed to utilize Soviet "manufactured" evidence in trials in American courts, contrary to our long standing rules of evidence. The Ukrainian American community rose up as one in order to repell these unprovoked attacks.

In November 1985, Myroslaw Medwid, a Ukrainian by birth, who served as a sailor on a Soviet ship, jumped the ship near New Orleans and tried to claim sanctuary on American soil. Twice he was returned by force by U.S. Coast Guard to the Soviet ship and certain life imprisonment and torment. Everyone who considered himself Ukrainian American reacted spontaneously in his defense. Letters and telephone calls by the thousands poured out to President Ronald Reagan, to Senators, to Congressmen and to state governors and officials. U.N.A. followed suit. All to no-avail. Myroslaw Medwid was shipped back to a lifetime of woe and wretchedness.

The Ukrainian American community then realized how little it was prepared to cope with such emergencies.

The Ukrainian Heritage Defense Committee was formed and funded at the 1985 annual meeting of the U.N.A. Supreme Assembly. It immediately started planning to open a Washington, D.C. office, so that the U.N.A. could exert some influence in similar matters of concern to Ukrainian Americans.

U.N.A. commands some respect among our national lawmakers. Vice President, George Bush was a speaker at our 1978 and 1982 Conventions. When the National Fraternal Congress tried to meet with some Washington lawmakers to convince them to vote "No" on the question of Taxability of Fraternals, they were told to return with members of the U.N.A. Supreme Executive Committee. They did. President Ronald Reagan has heard that the U.N.A. is the largest and most influencial organization on American soil. His predecessor, President Jimmy Carter released Valentyn Moroz in U.N.A.'s custody. Many members of the Supreme Assembly and District leaders are on first name terms with their national and local lawmakers. All in all, with the U.N.A. Heritage Defense Committee being properly and adequately funded, and with an office in Washington, D.C., Ukrainians should be better fit to cope with emergencies of this magnitude in the future.

The Ukrainian Heritage Defense Committee has since its inception met monthly and allocated and paid out funds to

виконують подібну працю. Останньо Комітет вирішив не піддержувати окремих організацій, а натомість давати фінансову допомоґу на такі проєкти, які сприяють українській справі. Ми переконані в тому, що наше рішення було правильне.

ЗАКІНЧЕННЯ

Український Народний Союз, подібно як і минулими роками, сильно і послідовно піддержував Світовий Конґрес Вільних Українців, осідок якого є в Торонті, Канада. На останньому, IV Конґресі СКВУ я ввійшов до Президії СКВУ з рамени Української Американської Координаційної Ради. Разом зі мною ввійшли до СКВУ від УАКРади д-р Богдан Шебунчак і Іван Олексин, голова Українського Братського Союзу. Але кожний член Президії СКВУ вважає Івана Флиса там, як головного предсідника УНСоюзу. Український Народний Союз втішається між членами СКВУ респектом і великою повагою.

Відносно Української Американської Координаційної Ради то остаточно вона стала на власні ноги. Четвертий Конгрес СКВУ признав її, як одну із двох українських центральних організацій Америки і вона повністю виконує всі її зобов'язання до СКВУ. УАКРада, або як ми звикли називати її Координаційна Рада, відбула свою першу Конвенцію в жовтні 1985 р. у Філядельфії. Не було там безконечних патріотичних тирад, які так часно можна було чути на УККА, як також не було безконечно довгих „резолюцій". Ніхто з делегатів не заторкав справ партократії, чи культурного одміну, бо ніхто нікого не обвинувачував у тих справах. Конвенція пройшла у приємному, спокійному і приятельському настрої. Самозрозуміло, опозиція записувала на магнетофонну стрічку кожне, сказане там слово. У висліді Конвенції, звітодавця вибрано головою УАКРади, хоча мої початкові пляни і наміри були цілком інакші.

Роздор у нашій українській американській громаді є загрозливо нищівний. Існують два окремі українські американські табори, які наслідують один одного і повторяються у громадській праці. Деякі члени української громади здержалися з плаченням національного датку і кажуть, що вони не платитимуть його так довго, як довго не буде єдности в українській громаді. Заходить питання, чи вони платитимуть річну вкладку тоді, коли наступить та очікувана єдність.

В часі, коли пишу мій звіт, Їх Ексцеленція Владика Василь Лостен робить заходи, щоб злагіднити непорозуміння. Бажаю Владиці в цьому багато щастя і успіхів.

Організаційні здобутки УНСоюзу за останні чотири роки повинні переконати кожного доброго союзовця, що рішення 30-ої Конвенції у 1982 році у Рочестері, щоб організатор був наємним працівником, а не виборним на конвенції, було правильне.

Головний організатор, якого вибрала конвенція, має повне запевнення праці на цілих чотири роки, незалежно від того, чи його праця приносить успіхи, чи може до її вислідів є застереження і побажання. Ані головний предсідник, ані Головний Екзекутивний Комітет, чи Головний Уряд, не мали права звільнити з праці головного організатора тільки тому, що він був обраний конвенцією на протяг чотирьох років. Він завжди міг би оправдати себе, що обставини були неприятливі, на які він не мав ніякого впливу і тому не міг краще виконати свого завдання.

Внизу подаю висліди організаційних здобутків за останні 8 років:

Рік	Число нових членів	Річні втрати членів
1978	2,982	580
1979	2,648	1,147
1980	2,239	1,261
1981	2,368	1,258
Разом	10,237	4,246

Рік	Число нових членів	Річні втрати членів
1982	2,483	1,207
1983	2,145	1,440
1984	2,190	1,018
1985	1,956	1,780
Разом	8,774	5,445

Цифри говорять самі за себе — вони не кажуть неправди. Коли ми хочемо бути чесні зі собою, мусимо признати, що УНСоюз не може дозволити собі на так великі втрати в членах. Навіть зміна головного організатора не здержить постійного спаду членів. Мусимо здати собі справу з того, що з теперішнім організаційним апаратом ми не врятуємося від неминучої загибелі.

Рішення 30-ої Конвенції УНСоюзу в Рочестері прийняти на працю досвідченого фахівця продажу забезпечення, є безсумніву позитивним кроком вперід. В майбутньому покажеться, що це рішення було найважливішим в цілій декаді, бо воно напевно врятує існування Українського Народного Союзу.

Не лише УНСоюз, але ціла система братських організацій переживала в останніх роках різного рода проблеми і труднощі. Деякі з них вже полагоджено, інші будуть наладнані в ближчій чи дальшій майбутності. В одному аспекті ми є впевнені, а то, що УНСоюз має сильну фінансову базу, а тим самим і позицію. Доказом того є, що Головний Уряд призначив без вагань фонди на побудову на Союзівці дому для старших віком союзовців — тих сеньйорів, які на протязі 92 років збудували цю велику фінансову фортецю, що її називаємо Українським Народним Союзом. Я впевнений, що ми всі одноголосно і співзвучно скажемо: „прийшов час, щоб УНСоюз віддячився, бодай частинно, нашим сеньйорам за все те, що вони зробили для УНСоюзу". Постараймося ще більше дбати про них.

Пост головного предсідника Українського Народного Союзу дав мені нагоду служити членству, українським громадам та українській справі. Старуючись їм служити, натрапляли ми постійно на сутички на багатьох фронтах з нашими суперниками. В пору цього звітування наші суперники не можуть твердити, що вони були переможцями на всіх фронтах.

Український Народний Союз із своїм енерґійним Головним Урядом завжди глядів та буде глядіти з оптимізмом у нашу майбутність. Він буде з рішучістю зустрічати всі виклики та буде впевнено і віддано боротися за честь УНСозу. Сама спроможність і стабільність фінансів УНСоюзу із його майном, яке зросло до рекордових висот, є найкращим доказом ощадного господарювання нашої адміністрації.

Ми є постійними оптимістами, що Український Народний Союз, його членство та українську справу чекає напевно краще майбутнє. Тому, за Божою поміччю, не сходім із шляху, що його обрали для нас наші великі основники і попередники.

needy organizations performing similar work. The committee at last determined to render aid to given projects intended to aid the Ukrainian cause, rathern than to organizations. We believe this to be the proper course to follow.

CONCLUSION

The Ukrainian National Association, as in prior years, continued to be a strong supporter of the World Congress of Free Ukrainians, with its headquarters in Toronto, Canada. I was elected at the last convention of the World Congress as a member of the Executive Board from the Ukrainian American Coordinating Council, along with Dr. Bohdan Shebunchak and Mr. John Oleksyn, president of Ukrainian Fraternal Association. Every member of the Executive Board knows only that John Flis is the President of the Ukrainian National Association. The Ukrainian National Association enjoys among the members of WCFU utmost respect and is regarded with high esteem.

Speaking of the Ukrainian American Coordinating Council, it has at long last come into its own. It has been recognized by World Congress of Free Ukrainians, as one of 2 central Ukrainian organizations on American soil and has been amply meeting its obligations to that world body. The UACRada, as we like to call the Coordinating Council, held its first national convention in October 1985 in Philadelphia, Pa. Gone were the endless patriotic tirades so often heard during the reign of UCCA. Endless "resolutions" were absent. Definitions of partokratia and kult obmin — were unnecessary since no one accused "no one" of such guilt. It was a nice, quiet, friendly productive convention. Naturally, the opposition recorded every word that was said. In the end, yours truly was elected President of UACRada, although such was not our original plan nor intention.

The split in our Ukrainian American community has been devastating. Two separate Ukrainian American camps exist, undoubtedly duplicating some work being performed by the opposing organizations. Some members of our community have stopped paying their annual national dues and say that they will will withhold paying same until there is national unity in our community. But when national unity is attained, will they commence paying their annual national dues?

As this report is being written His Excellency Bishop Basil Losten is attempting to mollify the adversaires. Good luck to Bishop Losten.

The U.N.A. experience of the last 4 years with our organizational efforts should convince every true U.N.A.'er of the righteousness of the course adopted at the 1982 Rochester Convention, to make the position of the Supreme Organizer "hire and fire" and not for that position to remain elective by conventions. A Supreme Organizer elected for 4 years, is certain to retain his employment for 4 years, whether or not his production effort is satisfactory or it is leaving something to be desired. The office of the presidency, the Supreme Executive Committee, or the Supreme Assembly would not be able to discharge a Supreme Organizer since he is elected for a term of 4 years and he can always claim that there are extenuating circumstances beyond his control that prevented him from performing better.

The U.N.A. Organizational record for the past 8 years is as follows:

Year	No. of new members signed up	Annual net Membership Loss
1978	2,982	580
1979	2,648	1,147
1980	2,239	1,261
1981	2,368	1,258
Total	**10,237**	**4,246**

Year	No. of new members signed up	Annual net Membership Loss
1982	2,483	1,207
1983	2,145	1,440
1984	2,190	1,018
1985	1,956	1,780
Total	**8,774**	**5,445**

Figures do not lie. If we are honest with ourselves, we will admit that the U.N.A. cannot absorb membership losses at this rate much longer. Even a change in Supreme Organizers in 1982 did not help to put a stop to our steady climb into oblivion. We should have been convinced by now that with the existing organizational apparatus only, the U.N.A. will not stem our inevitable demise.

The decisive step taken by the 30th U.N.A. Rochester Convention, to place part of U.N.A. reliance for new members on a full time, production minded, licensed sales force, was a positive step forward. In years to come this decision will be looked upon as the most forward looking and life saving decision of the decade, for it will save the life of the Ukrainian National Association.

Not only the U.N.A. but the entire fraternal system had been beset with many problems during the past years. Some of the problems have been solved. Other problems will be solved in the near, and some in the distant future. We are certain of one thing, U.N.A. is now in a strong financial position. So much so that the Supreme Assembly realising great need and U.N.A. obligation to help, readily and without much debate assigned funds for the construction of a buildings at Soyuzivka to be used exclusively by our U.N.A. Seniors. Our Seniors have built over the last 92 years this great financial fortress we call U.N.A. I know that we would all answer in one voice "it is high time that U.N.A. repaid, at least partly, our Seniors for all that they have done for us." Let us do more.

Holding the office of Supreme President of the Ukrainian National Association has presented me with an opportunity to be of service to members, to communities and to Ukrainian cause. In the attempt to be of service we have been engaged in a continuous battle with our opponents on many fronts. As of this report, our opponents can not claim that they have been victorious on all fronts.

The Ukrainian National Association, with an energetic Supreme Assembly, has faced and will continue to face the future, with an optimistic outlook. It will face all challenges with determination and fight for U.N.A.'s honor with distinction. The very solvent and very stable financial position of the U.N.A., with assets rising at record levels, bears witness to the frugality of our administration.

We are continuously optimistic that for the Ukrainian National Association, for its members and for the Ukrainian cause, better days are surely ahead. Therefore, with God's help let us not stray from the path chosen for us by our great founders and predecessors.

Звіт заступника головного предсідника д-ра Мирона Куропася

During the eight years that it has been my pleasure to serve as UNA Supreme Vice-President, I have had one major objective: to fortify the pre-eminent position of the Ukrainian National Association as the most respected and influential non-sectarian Ukrainian institution in the free world.

Accomplishing my objective has not been easy. During my first four year term, there were problems associated with certain political differences which existed within the Supreme Assembly. During the last four years, the problem has centered around a growing malaise throughout our organization which is seriously crippling whatever renewal efforts we have attempted. This latter theme shall be developed later in my report.

Following a tradition I have maintained for twenty-four years, my convention report is divided into four major sections: UNA activities, Ukrainian fraternal involvement, impressions and recommendations.

UNA activities

During the past four years, I participated in:

1. All Supreme Assembly and Supreme Executive Board meetings held at Soyuzivka and in Jersey City.
2. UNA district committee meetings in Chicago, Philadelphia, Detroit, Boston, Buffalo and Syracuse.
3. Special showings of the UNA film "Helm of Destiny" in Chicago, Detroit, and Los Angeles.
4. The 90th anniversary celebration of *Svoboda* in Chicago. It was a weekend celebration involving an evening for youth on Saturday and a banquet on Sunday. I served as master of ceremonies for both events.
5. The annual UNA Bowling Tournament in Chicago.
6. The UNA 90th anniversary dinner dance in Youngstown, Ohio. Organized by Estelle and Eugene Woloshyn and a dynamic committee of UNA'ers, the affair attracted some 300 local UNA supporters. I had the privilege of delivering the main address.
7. The UNA 90th anniversay banquet in Chicago. Under the leadership of banquet chairman John Gawaluch, a hard working committee organized one of the most impressive UNA affairs Chicago has ever seen. Supreme President John Flis was one of the main speakers while I had the good fortune to serve as the master of ceremonies. It was during this banquet that President Flis presented Senator Charles Percy with the UNA's first annual "Humanitarian Award" for the senator's crucial support of the Famine Commission bill.
8. The crowning of "Miss Soyuzivka" in 1985.
9. All meetings of the UNA Heritage Defense Committee.

In addition, I represented the UNA at:

1. A convention of the Ukrainian National Youth Federation (MUNO) in Toronto.
2. The Ukrainian-Jewish Relations Conference on Capitol Hill in Washington, D.C. During the conference I read a major paper.
3. The national convention of the Italian-American Foundation.
4. The National Ethnic Leadership Conference in Washington, D.C.
5. The U.S. Language Policy Conference in Chicago.
6. The National Convention of the Organization of Democratic Ukrainian Youth (ODUM) in Chicago.
7. The 75th Anniversary Banquet of St. Nicholas Cathedral in Chicago.
8. The Chicago Multi-Ethnic Leadership Seminar in 50th anniversary of Ukraine's Great Famine.
9. The Ukrainian Baptist Youth Convention in Chicago.
10. The Great Famine Commemoration and Protest in Washington, D.C.
11. The U.S. Senate Hearings regarding S. 2456, the Famine Commission Bill. It was largely as a result of efforts by my old friend, Senator Charles Percy, then chairman of the Senate Foreign Relations Committee, that the commission bill was reported out of committee and brought to the floor of the Senate for a successful vote. It was the favorable Senate vote that turned the tide for the Famine Commission vote.
12. The Russification Protest in Washington, D.C. I had the honor of delivering the major address in English at the Shevchenko Monument.
13. The Ukrainian Baptist convention in Minneapolis.
14. The 50th anniversary banquet of the Ukrainian National Youth Federation in Toronto.
15. The First Annual Convention of the Ukrainian American Coordinating Council in Philadelphia. I was elected to the national executive board of the UACC as the national public liaison.
16. The funeral of former Svoboda editor Antin Dragan, one of the most energetic and loyal UNA members in the history of our organization.

Finally, I worked very closely with Roma Sochan-Hadzewycz and the dynamic staff of the *Ukrainian Weekly*. Among other things, I wrote informative articles on the history of the UNA, the role of youth in Ukrainian community affairs, Ukrainian-Jewish relations, and the Great Famine in Ukraine. An article entitled "America's Red Decade and the Great Famine Cover-up" was written exclusively for the March 20, 1983 issue of the *Ukrainian Weekly* which was devoted to the Great Famine. It was largely through my efforts that Senator Charles Percy and the national presidents of significant German, Greek, Jewish, Lithuanian and Polish organizations, as well as some eleven other ethnic organizations sent letters to UNA President John Flis underscoring the fact that the Great Famine was a tragedy of universal proportions and that they would join with us in commemorating its 50th anniversary. All of the letters appeared in the special issue of the *Weekly*.

Starting in July of 1984, I began writing a bi-weekly column in Ukrainian Weekly entitled "Faces and Places." Over 40 columns of mine thus far appeared in the Ukrainian Weekly. Some were later translated and appeared in *Svoboda*.

Ukrainian Fraternal Involvement

My Ukrainian community activities centered around four major fraternal activities.

1. **Church Support**

a. I have served as the president of the St. Nicholas Ukrainian Catholic Cathedral School Board for the past two years. It was during this period that school enrollment increased (for the first time in eight years) and some $30,000 was raised annually in various school board sponsored functions.

b. Along with my wife Lesia, I helped initiate Marriage Encounter, a marriage enrichment program, within the Chicago eparchy of the Ukrainian Catholic Church. Our efforts received the full support of His Excellency Bishop Innocent Lotocky and resulted in an all-Ukrainian Marriage Encounter weekend last March 15-16 in Woodstock, Illinois. Thus far, twenty-five couples (including married clergy), two celibate priests, and two nuns have made the weekend. Lesia and I are committed to the strengthening of Ukrainian marriages in our community because strong marriages mean strong families. And strong Ukrainian families mean the preservation of our community. Our involvement with Marriage Encounter is an important aspect of our fraternal life.

2. **Political Support**

a. In 1984, I served as chairman of "Ukrainians for Percy," a campaign committee which included some 60 active Illinois Ukrainians. Although Senator Percy lost, the campaign provided valuable experience for scores of Ukrainian Americans.

b. In 1985, I represented the Ukrainian American Coordinating Council in its efforts to intervene on behalf of Myroslav Medvid, the Ukrainian seaman whose attempts to defect to the United States were aborted by U.S. Government officials. I traveled to New Orleans where I joined Ihor Olshaniwsky and other Ukrainian Americans anxious to keep the Medvid affair in the public eye. I participated in TV and newspaper interviews as well as protest demonstrations and was pleased to note that many of my comments and activities received national attention.

3. **Anti-Defamation Activities**

a. As ethnic liaison for Americans for Human Rights in Ukraine (AHRU) I helped organize a series of Ukrainian-Jewish dialogues aimed at lessening tensions between Ukrainians and Jews.

b. Along with AHRU president Ihor Olshaniwsky, Lydia Demjanjuk, and Mark O'Connor, I appeared in Philadelphia, Detroit, Chicago, Rochester and Newark. Our purpose was to raise funds for the defense of Ivan Demjanjuk. All of us were pleased by the support our efforts enjoyed in all of the cities in which we appeared.

c. Upon the invitation of the Ukrainian Canadian Civil Liberties Commission, I participated in anti-defamation panels in Toronto, Winnipeg, Saskatoon, and Edmonton alerting Ukrainian Canadians to the dangers that lie ahead should the Canadian government create an office similar to the Justice Department's Office of Special Investigations.

d. As vice-president of the Ukrainian American Justice Committee, a bipartisan anti-defamation group supported both the Ukrainian Congress Committee and the Ukrainian Coordinating Council, I was involved in the preparation of press kits, a series of lectures in 1985 and 1986 (I prepared three lectures on the history of anti-Ukrainian defamation and one on the history of Ukrainian Jewish relations) and lobbying efforts in Washington, D.C. involving visits to senators on the Judiciary Committee as well as Illinois congressmen.

e. As mentioned earlier, I also served on the UNA's Heritage Defense Committee.

3. **Pro-Ukrainian Publication**

a. At the request of the Ukrainian Museum in New York, I authored a publication entitled *To Preserve a Heritage: The Story of the Ukrainian Immigration in the United States.* Essentially a photographic history of Ukrainian community life in America, the publication served as a catalog for a special exhibit at the Ukrainian Museum.

c. I wrote consistently during the past four years on themes such as the Ukrainian famine, the Soviet destruction of Korean airliner 007, and the Myroslav Medvid affair. Opinion pieces and letters of mine appeared in The Chicago Tribune, the Chicago Sun-Times, the Philadelphia Inquirer, The Chattanooga News-Free Press, the Los Angeles Times, The Newark Star-Ledger, The Hartford Courant, and the New York Post.

Impressions

We have much for which to be grateful. We seem to be making some progress in recruiting new members. The *Ukrainian Weekly* continues to maintain a high standard of excellence. There has been a flurry of activity in our central office in Jersey City which augurs well for the future. Let's hope the past year's activity is not simply "going through the motions to impress the delegates" as some cynics have suggested.

Despite some highpoints and heightened activity on the part of some of our Supreme Executives, we still have a long way to go it we're ever going to recapture the illustrious status the Ukrainian National Association once enjoyed in the Ukrainian community.

What troubles me is the impression that in some quarters we have made no progress. On the contrary, the UNA seems to be suffering from a kind of malaise brought about by what some of our critics have labeled "institutional rigormortis." A good day at the UNA, they argue, is when nothing happens. Consider the following:

1. We still have not implemented any of six time-phased goals established by the UNA Supreme Assembly in 1982:

a. To articulate the UNA corporate purpose.

b. To establish the age group 21 to 40 as the UNA target group. Specifically, the UNA Supreme Executive was charged with the responsibility of identifying this group's insurance needs, examining the insurance plans of our competition, and upgrading UNA insurance plans to meet the competition.

c. To hire a new sales director who would recruit branch secretaries and sales personnel, develop new sales materials, and establish an inservice training program.

d. To review our fraternal program and to consider the possibility of its expansion.

e. To develop a plan for the use of some $13 million in unassigned assets.

f. To explore the possibility of direct billing and to develop recommendations.

It took two years of discussion before we finally decided to hire Mr. Ballew as a consultant. It took almost a year for Mr. Ballew to complete his review and to develop some fifty recommendations for our consideration. It took another two years for two different Supreme Assemblies to consider his recommendations and to decide on six of them for immediate implementation. And today, three years later, the Ballew report is gathering dust somewhere in our UNA headquarters.

2. The UNA role within the Ukrainian American Coordinating Council is still unclear. Our response to the UACC seems to run hot and cold, on-again, off-again.

3. We still haven't developed a clear and vigorous direction regarding defamation of our community. Heritage Defense Committee meetings have been a disappointment.

4. Soyuzivka is still a major problem. We can't seem to find and keep competent managers.

Recommendations

I believe the UNA should move to implement all of the Ballew six objectives as quickly as possible. Every one of them is valid, realistic, and attainable. If we are to grow, we *must* have a clear idea of our corporate purpose, our "reason for being" during the 1980's. We *must* vigorously recruit that age segment of our community which is least represented in our ranks and which offers the greatest potential for significant growth. We *must* hire a dynamic sales director familiar with the Ukrainian community in North America and allow him to upgrade our insurance program and sales personnel. We *must* expand our fraternal benefits so that they don't appear to be discriminatory. Hiring a fraternal director is not enough. The entire UNA Supreme Executive needs to be involved in the fraternal growth process. We *must* develop a viable plan for addressing our unassigned assets because, to quote James Ballew, "Insurance departments look askance at this kind of situation" and may force us to liquidate at least half of these assets in a manner prescribed by them.

In conclusion, I wish to thank all members of the Supreme Assembly who worked so hard on behalf of the UNA during the past four years, especially those who disagreed with me. Differences of opinion within an organization the size of the UNA are inevitable. Handled in a fraternal manner, however, the heat which comes from vociferous exchange can often bring light and renewed hope for the future. It is with this in mind that I look forward to our 1986 convention.

Звіт заступниці головного предсідника Ґльорії Пашен

Four years ago, in Rochester, N.Y., the Thirty-first convention of the Ukrainian National Association elected me Vice President. This was a privilege which I did not take lightly, and I enthusiastically accepted the responsibilities which it entailed.

My report is divided into three categories: National representation; Local representation; and committee participation.

National Representation

In 1982, I attended a conference called "Ukrainian Women in Two Worlds". This conference was held at Soyuzivka and sponsored by the Ukrainian Women's League of America (Soyuz Ukrainok). This conference was attended by women of various ages, and from all walks of life. The topics for discussion were timely, and well thought out. One very important aspect of the discussions was that the attitudes of Ukrainian women toward marriage to non-Ukrainians, to divorce, child rearing, careers; were all undergoing extreme changes. The impact of these changes on Ukrainian life in America are slowly beginning to surface. After attending this conference, and others, I became increasingly aware that the need for financial planning services, fraternal and social services, and support groups for women are of major importance. These issues will increase in importance as time goes by, and the UNA can, and should be an integral part of their resolution.

The following month, I attended the fourth annual Convention Banquet of the World Federation of Ukrainian Women's Organization (SVUZO), in Philadelphia, Pa. There I met the newly elected officers and some representatives from various other women's organizations.

On October 2, 1983, I went to Washington for the commemoration of the 50th anniversary of the man-made famine in Ukraine ine 1933-34. I attended the program, took part in the march and later attended the concert presented at the Kennedy Center.

In November, I was a member of the delegation that attended the World Congress of Free Ukrainians (WCFU) in Toronto, Canada. The delegation worked for the acceptance of the Ukrainian Coordinating Council as the alternative for those Ukrainians who no longer recognize the Ukrainian Congress Committee as their representative and spokesman. We were successful, as you know, in presenting our claims, and were duly accorded member status, thus legitimizing our representation of Ukrainians in the U.S. in that world forum.

In the past four years, I attended the funerals of three prominent Ukrainians. In April, 1984, the funeral of Hryhory Kytasty in South Bound Brook, N.J.; in November, John Odezynsky in Philadelphia; and in December of last year, the funeral of Mr. Anton Dragan, the former editor of the Svoboda.

In October of 1984, I was invited to attend a banquet of the Ohio State Fraternal Congress in Cleveland, where the outgoing President of that group, Mr. Taras Szmagala turned over the gavel to a new president. Terry was honored for his contribution to the organization, and my remarks reflected the U.N.A. Executive's pride in him.

Later that month, I attended the festivities in Toronto, Canada for the celebration of the 90th anniversary of the U.N.A. The celebration included a banquet on one day, and a concert the next.

In October, 1984, I traveled to Columbus, Indiana to attend a two day, first ever, Ethnic Fair. To my knowledge, there was no viable Ukrainian settlement in that predominantly Anglo-Saxon stronghold. The Bonevolks Dance Group, made up of students at the Ball State University at Muncie, Indiana, presented a program of ethnic songs and dances, and among them Ukrainian dances. I was very pleasantly surprised to see that the music, dances, and costumes were authentic and correct in every way, evne though there were no Ukrainians in the group.

Mr. John Odezynsky, a staunch U.N.A. supporter and friend, of Philadelphia, died on November 1. I traveled to attend his funeral with supreme executives John Flis, Walter Sochan, Ulana Diachuk, and Stephan Hawrysz.

When the Executive Board of the U.N.A. hosted a reception for Congressman and Senators at the Capitol in Washington, D.C., in June, 1985, I took my place beside President John Flis, and Vice-President Myron Kuropas in the receiving line. It was a great honor for me to welcome the law makers to our party and it was fun to rekindle old acquaintances with people I had not seen for some time, such as Senator Simon and Representative Derwinski.

In October of 1985, I attended the convention of the Ukrainian Coordinating Council of America in Philadelphia. It was a two day convention and was attended by most of the Supreme Executives.

Local Representation

I attended the Illinois Fraternal Congress which was held in Park Ridge, Illinois, on March 10 and 11, 1983.

The Self Reliance Credit Union of Chicago sponsored a "Happy Days" outing at Round Lake, Ill.

St. Vladimir Ukrainian Orthodox Church in Addison, Ill., had a festival, staring with Divine Liturgy, followed by a picnic. This festival was held on August 29, 1982.

In September, I attended a banquet celebrating the 50th anniversary of the Ukrainian Women's League of America.

I was present at the November, 1982 concert of the Surma Choir at the Chopin School in Chicago, after which I was proud to present the choir with a check donated by the U.N.A.

On April 30, 1983, I attended a benefit luncheon and fashion show for the support of two Ukrainian orphans which was sponsored by the Ukrainian Women's League, Branch 29.

On the same day I also attended a conference called "Ukrainian Women - Today and Tomorrow", sponsored by the regional Ukrainian Women's League of Chicago.

I attended the services and banquet for Fr. Andre Chirowsky at his installation as Pastor of St. Joseph's Ukrainian Catholic Church.

On three occasions, I was asked to introduce the film "Helm of Destiny". These were sessions at the St. Joseph Catholic Church in Munster, Indiana; at St. Joseph's Ukrainian Catholic Church in Chicago, and at the University of Illinois, Chicago Circle Campus, for the Ukrainian Students Club.

Edwin Blidy, Secretary of Branch 237 died suddenly in November, 1984. During his lifetime, Ed was active in a wide variety of Ukrainian community organizations, most prominent being Treasurer of the Chicago U.N.A. District Committee. We had worked closely on several U.N.A. functions and I felt that his passing was a great loss for the U.N.A. especially, and the Ukrainian Community generally.

Branch 259, one of the oldest branches established on the south side of Chicago, was celebrating its 75th Anniversary in November of 1984, and I was invited to deliver an address. The banquet was held in Burbank, Illinois, and was very well attended.

Additionally, I attended a breakfast meeting with Governor and Mrs. James Thompson of Illinois. This was sponsored by the Republican State Nationalities Council of Illinois.

On November 19, I was invited, with my daughter, to participate in a panel presented by Branch 72 of the Ukrainian Women's League. The topic of discussion was "Youth and its Involvement in the Ukrainian Community".

During the year 1983, I represented the U.N.A. Supreme Executives at the following District Meetings: Detroit, Philadelphia, and Chicago. The following year I attended District Meetings in Buffalo, N.Y., and Chicago.

I am proud to say that I was able to attend every Supreme Executive meeting scheduled.

Committee Representations

The national committee organized to commemorate the 50th Anniversary of the man-made famine in Ukraine needed financial help to pay some of the expenses of staging such an event in Washington, D.C. The number of mid-westerners participating in the national committee was minimal, and I was asked by the U.N.A. Supreme Executive to organize the sale of buttons in Chicago. I worked in conjunction with the Regional U.N.A. branches and received support from a wide number of U.N.A. members.

The committee established to celebrate the 90th Anniversary of Svoboda and the 50th of The Ukrainian Weekly in Chicago planned and executed a two day event. My job, intially, was interviewing caterers, checking halls, and reviewing menus for the banquet; and later, I served as a reservation coordinator.

The dinner was held at St. Volodymir Orthodox Church Hall, and the principal speaker was Martha Kolomayets of The Ukrainian Weekly staff.

In February of 1984, a committee was organized to celebrate the 90 years of existence of the U.N.A. As chairman of the Chicago U.N.A. District Committee, Mr. Olshansky became head of the new committee as well. The event included divine services being celebrated in seven area churches; Catholic, Orthodox, and Baptist. A banquet at the Westin O'Hare in Rosemont followed with an artistic program, and an award was given to Senator Percy. Mr. John Flis brought greetings from the Supreme Executive, and also honored area secretaries for longevity of service and dedication. Dr. Myron Kuropas acted as Master of Ceremonies, and I delivered an address on the 90 years of growth of the U.N.A. in Chicago.

Mr. Walter Dudych first started his political career by challenging a machine backed Democrat for the office of Alderman in the Chicago City Council. I joined, and worked on the committee for his election. Although he was unsuccessful at that time, he subsequently ran for State Representative, and was elected by a respectable margin. I continue to support him by attending fund raisers, etc. I was also a member of the Ukrainians for Percy Committee, and worked for his re-election.

I also actively participated in the Chicago Sports Committee program of planning and setting up golf outings which were open to the members of the U.N.A. I am presently working with the National Sports Committee on the First National U.N.A. Golf Tournament, to be held on the Fourth of July in Youngstown, Ohio. Mr. Eugene Woloshyn has accepted the regional chairmanship for this event, and has put together a very nice package that will appeal to golfers everywhere.

At the executive board meeting in June, 1985, members of the board discussed several topics that were beginning to surface with respect to the Ukrainian-Jewish situation, such as negative media coverage, the OSI, etc. At that meeting, the President was directed to form a committee to study some of those topics and their effect on the Ukrainian community. I was elected to that committee and attended all of those meetings.

After the convention in Rochester, and my election, a great number of members were anxious to talk to me about the U.N.A., the Svoboda, the Weekly, the political situation in our community, our losses in membership, our management at Soyuzivka, the Russians, the Jewish situation, and many other things. I felt that as a new member on the board, it was my job to listen to all these people and learn about their ideas, and their concerns about the things that are most important to our organization. Then, when I attended the Executive meetings, I passed along these ideas to the President and the rest of the board members. There were times when mine was the only dissenting voice on an issue; but I felt that opposing views can be healthy and productive, when differences are aired in a friendly and mutually respectful atmosphere.

I have enjoyed the last four year term as your vice-president, I enjoyed meeting all those new people, and still enjoy the friendships I was able to make. I further enjoyed the new situations I came in contact with as your representative, and most of all, I enjoyed feeling that I was making a difference. Thank you all for your support.

Звіт головного секретаря Володимира Сохана

Це вже мій п'ятий конвенційний звіт за чотирорічну каденцію, бо я був вибраний вперше членом Головного Екзекутивного Комітету УНСоюзу ще в травні 1966-го року. Від того часу мінялися мої титули, як члена Головного Екзекутивного Комітету, але не змінялися на багато мої обов'язки, тільки постійно збільшалися, тобто зростали, згідно з потребами УНСоюзу. Коли врахувати, що я поступив на працю в Головній Канцелярії УНСоюзу ще в 1949-ому році, то я вже працюю повних 37 років для УНСоюзу та його членства. Тому 37 років я вибрав УНСоюз не для гроша, ані не для слави, тільки, тому, що хотів працювати в рідній українській установі для добра українського народу і це рішення та всі роки праці дали мені повне вдоволення.

В ковенційному звіті важко було б вмістити всі подробиці моєї праці. Тому я обмежуюся в цьому звіті до основних даних та підсумків за останній рік і за чотири міжконвенційні роки, сподіючись, що це буде вистачальне для союзових діячів, а зокрема секретарів Відділів, які зустрічаються з вислідами моєї праці майже щоденно, працюючи в терені, та самі обізнані з нею дуже докладно.

Основний тягар праці Українського Народного Союзу, як братської забезпеченевої, допомогової та громадської установи, лежить на плечах наших діячів у терені — зокрема секретарів наших Відділів. Завдяки відданості та посвяті в їхній муравлиній праці наш Український Народний Союз навіть у цих змінливих економічних часах здобуває нових членів і веде успішно свою забезпеченеву, братську допомогову і громадську діяльність. Тому їм, нашим секретарям Відділів та іншим союзовим діячам в терені належиться в першу чергу подяка і признання. Ми в Головній Канцелярії розуміємо вповні важливу ролю цих наших „вояків на фронті" та стараємося з ними тісно співпрацювати і допомагати їм у цій їхній важливій та дуже корисній праці.

Як і кожного року в річних звітах, так і в цьому належиться перша згадка з пошаною про тих відданих союзовців, які відійшли від нас. Смерть цих союзовців, це болючі втрати для УНСоюзу, бо вони залишили свої важливі пости в наших Відділах. В 1985-ому році відійшли від нас у вічність наступні секретарі Відділів: Андрій Вовк — колишній секретар 6-го Відділу, Петро Головачук — колишній секретар 42-го Відділу, Василь Добчанський — секретар 54-го Відділу, Іван Бурній — колишній секретар 64-го Відділу, Іван Шило — колишній секретар 68-го Відділу, Іван Петрунцьо — секретар 78-го Відділу, о. Іван Зазворський — колишній секретар 147-го Відділу, Володимир Гуска — секретар 150-го Відділу, Анна Цінюрчин — секретарка 196-го Відділу, Іван Іваник — секретар 234-го Відділу, Микола Гнатик — колишній секретар 304-го Відділу, Микола Федірко — секретар 311-го Відділу, Марія Зазворська — секретарка 313-го Відділу, Василь Цюпа — секретар 325-го Відділу, Павло Дуда — колишній секретар та представник УНСоюзу в Канаді, Юліян Баранюк — секретар 371-го Відділу, Володимир Ґвязда — секретар 376-го Відділу, Яків Бурій — секретар 402-го Відділу, Яків Берестянський — секретар 423-го Відділу та Петро Голошевський — колишній секретар 441-го Відділу. Вже в 1986-ому році відпровадили союзовці на вічний спочинок Івана Данилюка — колишнього секретаря 93-го Відділу, Івана Василюку — секретаря 284-го Відділу та Юлію Шарик — секретарку 312-го Відділу.

Болючими втратами для УНСоюзу та української громади були: невіджалувана смерть у 1986-ому році Антона Драгана, довголітнього головного редактора „Свободи", автора цілого ряду книжок і більше трьох десятків Альманахів УНСоюзу та адміністративного редактора двотомової англомовної Енциклопедія Українознавства, як також смерть у 1985-ому році д-ра Володимира Душника, редактора „Свободи" і колишнього радактора „Українського Тижневика" та радактора „Українського Квартальника".

Особлива згадка серед пошанованих покійників належиться померлим раніше, але у звітовому часі між Конвенціями, Богданові Зоричеві, який був передовим організатором нових членів, головним радним, заступником головного предсідника для Канади, почесним членом Головного Уряду та до кінця свого життя директором Канадської Канцелярії УНСоюзу і невтомним секретарем 432-го Відділу, як також Іванові Одежинському, який був одним із найкращих організаторів нових членів та довголітнім головним радним, також колишнім секретарем 153-го Відділу та його основником.

Вшановуючи пам'ять тих, які відійшли зі своїх постів так в УНСоюзі, як і в нашій громаді, ми повинні із свідомістю великої потреби поповнення проріджених рядів наших діячів, робити всі можливі старання, щоб найти гідних наслідників на ці опорожнені пости з-поміж нашого молодшого покоління. Тому нам треба плекати серед нашої молоді любов до всього свого — українського та освідомлювати її про важливу ролю в українській спільноті та для української справи нашого Українського Народного Союзу. Пам'ятаймо, що наше молоде покоління повинно і мусітиме прийти нам на зміну по Відділах, в Округах, в Головному Уряді, як також в Головній Канцелярії та у нашому Видавництві. До такого покликання та праці ми повинні і маємо обов'язок це нове покоління відповідно подготовити.

ОБОВ'ЯЗКИ ТА ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ГОЛОВНОГО СЕКРЕТАРЯ

Згідно з постановами статуту УНСоюзу, до обов'язків і відповідальностей головного секретаря належить:

— Перевірка та оформлювання аплікацій на нові грамоти забезпечення і зв'язані з цим контакти із секретарями Відділів, організаторами, лікарями і шпиталями, як також із реасекураційною установою та з установою, яка переводить для нас перевірку аплікантів на вищі суми забезпечення;

— Виготовлювання та висилка грамот забезпечення, як також висилка секретарям Відділів членських відзнак і платничих книжечок;

— Виготовлювання і вдержування картотек членів, підготовка та друк місячних виказів членів Відділів і оформлювання всіх змін у стані членства на основі місячних звідомлень, одержаних від Відділів;

— Виготовлювання та вдержування картотек IBM і книг для обліку — статистики стану і руху членства по Відділах, по стейтах і провінціях, по клясах та сумах забезпечення, виготовлювання і проголошування місячних звідомлень Рекордового Відділу;

— Виготовлювання річних звітів про рух і стан членства для забезпеченевих властей та для оцінки грамот (начислення резерви);

— Зберігання документів забезпечення членів та кореспонденції й архівів Відділів;

— Оформлювання змін кляси та суми забезпечення членів, змін імен, прізвищ і спадкоємців, змін у плянах платности вкладок, та виготовлювання і видача додаткових договорів про подвійне забезпечення і забезпечення платника;

— Виготовлювання повідомлень про платність вкладок, вдержування евіденції про час виплати вивінувальних грамот і висилка таких повідомлень. Вдержування евіденції про закінчення платности вкладок за грамоти кляс Р-20, Р-65, та 0 (Р-70) і висилка потверджень про повністю заплачені вкладки за такі грамоти. Вдержування евіденції та висилка повідомлень про закінчення платности вкладок і вигаснення важности забезпечення грамот кляс Т-5, Т-10 та грамот акцидентного забезпечення;

— Обчислювання ванагород за приєднування нових членів, як також винагород предсідникам і касирам Відділів;

— Виготовлювання і висилка аплікацій на виплати допомог, аплікацій на грошові звороти і заяв на посмертні виплати;

— Висилка книг, друків та різних допоміжних матеріялів секретарям Відділів і організаторам;

— Протоколування засідань Головного Екзекутивного Комітету і Головного Уряду та проголошування в офіційному органі звітів головних урядовців та всіх резолюцій, ухвал, директив і рекомендацій, які мають більше значення;

— Поладнування всіх справ із забезпеченевими властями стейтів і провінцій, в яких УНСоюз веде забезпеченеве підприємство;

— Ведення загального листування УНСоюзу;

— Обслуга секретарів та організаторів і служба членам, яка вимагає ведення широкої кореспонденції не лише зі секретарями Відділів, організаторами і членами, але також з лікарями, шпиталями, реасекураційною установою та установою, яка переводить перевірку аплікантів на вищі суми забезпечення.

Всі ці праці виконує разом зі мною штаб службовиків Рекордового Відділу. Виконують вони їх солідно і справно. Тому цьому нашому „тімові", який я очолюю і також з гордістю зараховую себе його членом, складаю подяку за совісне сповнювання обов'язків кожного члена „тіму" та за прикладну взаємну братерську співпрацю. Тому і подаю тут для союзового конвенційного рекорду їх поіменний список за роками служби: Стелла Раєн, Меланія Міляновички, Ярослава Левицька, Іванна Коць, Михайло Юзенів, проф. Павлина Данчук, Богуслава Поліщук, Марія Шевчук, Стефанія Мазуркевич, Ірина Худьо, Марія Завійська, Анна Малиновська, Любов Оленин та частинно затруднені Володимир Гончарик і Оксана Оленин. Всі ми дружньо разом виконуємо наші праці, допомагаючи один одному та кожночасно заступаючи свого товариша в часі відпустки, чи занедужання. У 1985-ому році відійшов від нас ненадійно член нашого „тіму" Рекордового Відділу Діонізій Смотрич, довголітній досвідчений наш співробітник.

На цьому місці хочу теж скласти подяку за дружню співпрацю членам Головного Екзекутивного Комітету, редакторам „Свободи" й „Українського Тижневика", співробітникам інших Відділів Головної Канцелярії та Видавництва і всім членам Головного Уряду.

НАША ЗАБЕЗПЕЧЕНЕВА СЛУЖБА

Наша забезпеченева служба власникам біля 78,000 грамот починається від оформлювання аплікацій на нові грамоти забезпечення, а кінчається на видачі документів для виплат належностей членам за життя, або спадкоємцям після їх смерти. Це включає повну обслугу секретарів Відділів та широку забезпеченеву і братську службу членам УНСоюзу.

Важливу ролю у нашій забезпеченевій службі відограє листування із секретарями Відділів, поодинокими членами та кандидатами в члени УНСоюзу. Тому і присвячуємо цьому листуванню багато часу та особливу увагу. В наших листах ми даємо інформації та поради, потрібні секретарям Відділів у виконуванні їхніх завдань — обслуги членів та приєднування нових членів, чи підвищення суми забезпечення членів. Ми теж у цьому листуванні стараємось допомогти секретарям Відділів у приєднуванні нових членів та пишемо часто листи до кандидатів у члени. Зокрема важливим є у нашому листуванні показати членам та кандидатам у члени нашу професійність у життєвому забезпеченні та доказати, що УНСоюз дає своїм членам далеко більше, як саме забезпечення, коли порівнювати його із комерційними забезпеченевими установами.

Щоб постійно поліпшувати нашу забезпеченеву службу членам, ми стараємося впроваджувати у нашому діловодстві зміни та модернізацію, щоб так поборювати конкуренцію комерційних забезпеченевих підприємств. Тому ми разом із актуаріями та фахівцями життєвого забезпечення працюємо над проєктами різних змін, поліпшень та нових плянів забезпечення, про що буде більше інформацій в іншому розділі цього звіту.

ВИШКІЛЬНА ПРАЦЯ

В ділянці життєвого забезпечення приходиться нашим секретарям Відділів та організаторам поборювати дуже сильну конкуренцію агентів комерційного забезпечення, які проходять спеціяльні вишколи та мають великий досвід у цій їхній зарібковій професійній праці. Тому ми ставимо сильний наголос на фахове знання життєвого забезпечення, яке одиноке може запевнити організаційні успіхи наших секретарів Відділів та організаторів. У наших курсах для професійного вишколу секретарів та організаторів ми стараємося дати учасникам курсів зброю для поборювання конкуренції комерційних установ, подаючи докази повновартісного нашого життєвого забезпечення та докази додаткових користей, що їх дає членові забезпечення в УНСоюзі.

Потрібні вишкільні курси підготовляє та організує наш головний організатор Степан Гавриш, а я беру в цих курсах участь, як викладач-інструктор. У звітовому часі відбулися два центральні цілотижневі курси на „Союзівці" в червні 1984-го та в червні 1985-го року. Крім цього відбулися одноденні курси у Філядельфії, у Вілліментику для Округ Нової Англії, в Торонті, в Джерзі Ситі, в Рочестері, на оселі Ольжича для Округ стейту Пенсильвенії, та в Клівленді. Здобутки нових членів після відбуття таких курсів є найкращим доказом наскільки вони корисні та потрібні.

До моєї вишкільної праці треба зарахувати широке листування із секретарями Відділів, зокрема з новими секретарями, які ще не були на курсах, як також телефонічні розмови, чи навіть зустрічі з ними поодиноко. Як курсів, так і листування, зустрічей та розмов не може бути ніколи забагато. Також на виїздах в терен, яких було в мене мало з огляду на перевантаження працями в Головній Канцелярії, я старався при кожній нагоді доповнити знання секретарів про життєве забезпечення. Коли збори Округи були пов'язані із вишколом секретарів та організаторів, я ніколи від таких виїздів не відмовлявся, маючи на увазі велику вагу вишкільної праці.

ВДЕРЖУВАННЯ ДОКУМЕНТІВ І ПРОТОКОЛІВ ТА ВЕДЕННЯ ОБЛІКУ ЧЛЕНСТВА

До статутових обов'язків головного секретаря належить зберігання всіх важливих документів УНСоюзу та зладжування і вдержування протоколів нарад засідань Головного Уряду і Головного Екзекутивного Комітету, як також проголошування в офіційному органі УНСоюзу звітів головних урядовців, усіх прийнятих резолюцій, рекомендацій та ухвал і завваг, які мають більше значення для УНСоюзу. Резолюції, рекомендації та всі ухвали були завжди поміщувані у „Свободі" та в „Українському Тижневику" впродовж декількох днів після закінчення нарад чи то Головного Уряду, чи Головного Екзекутивного Комітету. Але виготовлювання протоколу річного засідання Головного Уряду із звукозаписних стрічок припізнювало публікацію такого протоколу засідання Головного Уряду, чи Конвенції до листопада, або і грудня даного року.

Згідно з постановами нашого статуту, ми мали б поміщувати, крім резолюцій, рекомендацій та ухвал, також звіти головних урядовців. Але у звітах головних урядовців часто появляються завваги і критика відносно праці інших урядовців, хоч це не належить до їхнього звітування. Тому ми змушені, разом із публікацією таких звітів, поміщувати дискусію, щоб дати змогу скритикованому урядовцеві відповісти на завваги, чи подати вияснення. Це і є причиною, чому досі ми проголошували протоколи засідань Головного Уряду з тиким спізненням.

Усі протоколи засідань Головного Екзекутивного Комітету, Головного Уряду та Конвенцій в українській мові та їхні скорочені переклади в англійській мові, як також звукозаписні стрічки з річних засідань Головного уряду та Конвенцій зберігаються у нас у Головній Канцелярії у вогнетривалому приміщенні.

Облік членства веде наш Рекордовий Відділ точно і справно, оформлюючи, чи реєструючи з кінцем кожного місяця всі зміни у стані членства. Цей облік ведемо при допомозі картотек і машин IBM та книжок, які ми постійно узгіднюємо при кожномісячних перевірках. З цих картотек на машинах IBM ми виготовляємо місячні викази членів поодиноких Відділів, повідомлення про платність вкладок і підсумки руху та стану членства по Відділах, стейтах і провінціях, по клясах забезпечення і за осягненим віком. Облік цей потрібний також для кінцеворічної оцінки грамот всього членства УНСоюзу та для інших даних у звітуванні перед забезпеченевими урядами стейтів і провінцій.

На основі даних веденого в Рекордовому Відділі обліку членства ми виготовили цілий ряд таблиць, які включені до цього звіту. Аналіза цих таблиць про рух і стан членства дає нам змогу правильно оцінити пророблену працю, наші успіхи та невдачі, і складати реальні пляни нашої праці на майбутнє, користаючи із досвіду попередніх років.

ОСНОВНІ ДАНІ ТАБЛИЦЬ РУХУ І СТАНУ ЧЛЕНСТВА

У 1985-ому році приєднали секретарі та організатори 1,956 нових членів із сумою $7,791,500 забезпечення. По відчисленні втрат УНСоюз виказав за 1985-ий рік на чисто втрату 1,780 членів. В сумі забезпечення виказав УНСоюз зріст на $1,337,727 та закінчив цей рік із станом 77,964 членів та їх сумою забезпечення $133,437,448. За станом з 31-го грудня 1985-го року мали члени в УНСоюзі разом суму $165,684,613 забезпечення, яка включала додаткове подвійне забезпечення членів та додаткове забезпечення платників вкладок. Беручи до уваги річні сподівані втрати, УНСоюз зможе зростати в числі членів тільки тоді, коли здобуватиме біля 4,000 нових членів річно.

Найбільше популярними серед нового членства у 1985-ому році були грамоти кляс Р-20, ТР-65 та Е-18 в департаменті молоді і грамоти кляс Р-20, Е-20 та W в департаменті дорослих. Не зважаючи на економічну ситуацію і зв'язане з цим впровадження нових дешевих грамот термінового забезпечення, ці нові грамоти кляс Т-5 і Т-10 із конкуренційними вкладками все ще не здобули собі бажаної популярности. Їх набули члени у 1985-ому році 119 кляси Т-10 та 50 кляси Т-5. Серед стейтів у здобутках нових членів перед веде стейт Ню Джерзі, Ню Йорк і Пенсильвенія, коли брати до уваги суму забезпечення виданих нових грамот. Слід також звернути увагу, що у 1985-ому році зменшилася пересічна сума забезпечення нових членів у порівнянні із 1984-им роком. Пересічна сума усіх членів УНСоюзу постійно, хоч і дуже повільно зростає.

Всіх активних членів мав УНСоюз з кінцем 1985-го року 55,569, а всіх членів, включаючи грамоти на виплаченому забезпеченні та безплатному продовженні, 77,964.

В Канаді придбано у 1985-ому році 260 нових членів із сумою $1,080,000 забезпечення. Стан усіх членів у Канаді на 31-го грудня 1985-го року 7,248 із загальньою сумою $18,156,842 забезпечення. В загалі членства виказує Канада втрату на чисто 228 членів та втрату в сумі забезпечення на $8,339.

Порівняльні таблиці за чотири міжконвенційні роки показують постійні втрати в числі членів — 5,445 членів втрати в загальному числі членів, натомість прибуток у загальній сумі забезпечення членів на $4,850,205. В Канаді втратив УНСоюз за чотири роки також і в сумі забезпечення членів. Ця втрата в сумі забезпечення виносила $466,245.

Подані таблиці передплатників „Свободи", членів УНСоюзу, виказують постійний спад числа читачів „Свободи" в наслідок відходу тих, які читають по-українськи. За станом з кінця 1985-го року було 7,238 членів, які передплачують „Свободу" з членськими вкладками. З інших звітів знаємо, що число передплатників „Українського Тижневика" перейшло 6,000, але не зростає так скоро, як ми собі бажали б. Все це підказує, що нам треба присвятити ще більше уваги поширенню наших публікацій, бо це наші зв'язкові з громадою, в тому теж з молодим поколінням, за яким ми шукаємо. Ми мусимо шукати шляхів до цього нашого нового покоління, бо воно потрібне нашому УНСоюзові та українській громаді, як запевнення нашої майбутньости та продовження нашої праці для добра українського народу.

ІНШІ ДІЛЯНКИ МОЄЇ ПРАЦІ

У звітовому році, як і в попередніх, не мав я багато часу щоб займатися іншими справами, за виїмом союзових, і то по суті зв'язаних з моїми обов'язками в Головній Канцелярії. В наслідок цього мої виїзди в терен мусів я обмежити до найконечніших (курси і деякі збори).

Як і раніше, постачав я у звітовому часі „Соболі" союзові вістки про діяльність Відділів та Округ, а зокрема про смерть секретарів Відділів та інших союзових діячів. Редактори „Українського Тижневика" користали з цих матеріялів, перекладаючи їх самі на англійську мову.

Опікувався я теж у звітовому часі поміщуванням знимок дітей — нових членів УНСоюзу в більшості у „Свободі" та деяких в „Українському Тижневику".

В Корпорації Дому УНСоюзу займаю далі пост віцепрезидента і такий самий пост віцепрезидента в дирекції мешканевого дому „Полус Гук", спонзором якого є УНСоюз.

Користаючи із давніше пороблених зв'язків із американською пресою (журналістами), стараюся пересилати цим своїм давнім приятелям і знайомим матеріяли про Україну та українців в англійській мові, включно із поодинокими примірниками „Українського Тижневика".

З кінцем 1984 року я зрезиґнував з посту „комішенера" Реґуляційної Ради міста Джерзі Сити після майже повних 14 років безкорисної служби цьому містові. Але стараюся задержати пороблені зв'язки в кругах міської управи.

На річному засіданні Головного Уряду в червні 1985-го року обрано мене членом Комісії Оборони Української Спадщини. Від того часу я беру участь у засіданнях цієї Комісії та в її праці.

ПЕРЕВЕДЕНІ ЗМІНИ В НАШОМУ ДІЛОВОДСТВІ ТА ЖИТТЄВОМУ ЗАБЕЗПЕЧЕННІ

Для покращання і поширення забезпеченевої служби своїм членам переведено у звітовому міжконвенційному часі такі зміни:

1. Підвищено з 1-им липня 1982 року організаційну винагороду за аплікації на $500 забезпечення із $5.00 на $7.50.

2. Заплановано та підготовано кампанію подвоєння забезпечення членів без вимоги лікарських оглядин. Ця кампанія тривала від половини жовтня 1982 року до кінця березня 1983 року і принесла 550 аплікацій на нові грамоти, 90 відсотків з яких набули члени у віці 61 до 65.

3. Введено підвишку передплати „Свободи" з $7.80 на $15.00 річно для членів передплатників, в числі понад 8,600 осіб, з датою 1-го січня 1983 року, або черговою після цього датою платности вкладок цих членів.

4. Підвищено з 1-им січня 1983 року вікові межі та суми для забезпечення без лікарських оглядин. Згідно з ними, члени можуть забезпечитися без лікарських оглядин на такі максимальні суми і в таких вікових межах:

$50,000 до віку 40 років	5,000 до віку 55 років
25,000 до віку 45 років	3,000 до віку 60 років
10,000 до віку 50 років	1,000 до віку 65 років

5. Рівночасно знесено межі максимальних сум забезпечення так, що сума забезпечення з лікарськими оглядинами не має обмежень, та укладено відповідний договір з реасекураційною установою для реасекурації аплікантів на високі суми забезпечення.

6. Впроваджено з 1-им жовтня 1983-го року нові нижчі вкладки акцидентового забезпечення по $6.50 річно для всіх вікових груп від 16 до 55 років. У слід за цим признано право на такі знижкові вкладки не лише на нових грамотах, але і всім власникам грамот акцидентового забезпечення у віці до 55 років.

7. Впроваджено з 1-им жовтня 1983-го року нові грамоти термінового забезпечення кляс Т-5 і Т-10 із значно нижчими, як досі вкладками. Рівночасно введено для цих нових грамот кляс Т-5 та Т-10 спеціяльні знижкові вкладки при забезпечуванні грамотами на $20,000 і більше.

8. Впроваджено з 1-им грудня 1985-го року нові грамоти кляс W та Е-65 із одноразовими вкладками. Мінімальна сума забезпечення цих грамот з одноразовими вкладками $2,000. Грамотами з одноразовими вкладками кляси Е-65 забезпечуємо до віку 55 років, а грамотами кляси W до 70-го року життя.

9. Рівночасно введено з 1-им грудня 1985-го року нові більші знижки вкладок, основані на 6% складених відсотків при одноразових вплатах вкладок за всі інші кляси грамот за час 2 і більше років.

10. Вистарано затвердження забезпеченевими урядами стейтів і провінцій, в яких маємо дозволи на ведення забезпеченевого підприємства, нових форм аплікацій на забезпечення, які відповідають новим вимогам читкости.

11. Вистарано затвердження цими ж забезпеченевими урядами нових форм грамот забезпечення, які відповідають новим вимогам читкости.

12. Закуплено в листопаді 1985-го року компютори IBM системи 36 та приступлено до виготовлення потрібних програм для виконування наших праць на цих машинах. Над цими програмами працює в нас фахівець Ярослав Томоруг. З ним ми співпрацюємо та постійно слідкуємо за поступом цієї важливої та досить складної праці.

13. Предложено вже до затвердження забезпеченевих урядів стейтів та провінцій нові грамоти всіх кляс забезпечення, що їх мав досі УНСоюз, та двох нових плянів забезпечення — пенсійного і термінового із зменшуваною сумою, основаних на нових таблицях смертности з 1980-го року. Це включає повну ревізію вкладок і зворотних вартостей, як теж дивіденди для всіх цих нових грамот, які повинні бути впроваджені за декілька місяців.

14. Рівночасно з випуском цих нових грамот приготовляємо друк нової книжки вкладок і зворотних вартостей. Ця книжка теж включатиме більше професійних даних для забезпечування нових членів та їх обслуги.

КІНЦЕВІ ЗАВВАГИ

Подані в цьому звіті інформації про нашу працю і заходи для модернізації та поширення нашого забезпеченневого діловодства, це конкретні дії та почини, здійснення яких можливе тоді, коли ми не забуватимемо, що ключем до нашого поступу є все таки людина. Маємо на думці людей, готових до праці для УНСоюзу в терені — по Відділах та Округах, на постах професійних організаторів і в нас у Головній Канцелярії. Про це нам треба завжди пам'ятати і робити все можливе, щоб нам ніколи не бракувало людей до праці. Бо тільки так скріплений УНСоюз може краще служити своєму членству, українській громаді та нашому поневоленому українському народові. Ми не можемо ніколи забувати, що вже основники нашого Українського Народного Союзу виразно підкреслили в його основній грамоті, що УНСоюз має служити „не хлібом єдиним" — не лише матеріяльним забезпеченням свого членства, але в першу чергу духовими і культурними користями для членства та допомогою рідному братові, а зокрема братові в Україні.

Український Народний Союз, як і цілий ряд братських забезпеченевих установ, переживає від ряду років кризу, причинами якої можна назвати економічні зміни в ЗСА і Канаді, коливання відсоткової стопи на грошовому ринку та останньо затіснювання податкової системи на забезпеченеві установи (в тому і братські) і на індивідуальні грамоти забезпечення. Ця криза може бути довшою, або короткотривалою, і ми завжди маємо можливість достосувати своє забезпеченеве підприємство до нових обставин, вимог, чи обмежень, хоч вони будуть далі сповільнювати нашу забезпеченеву діяльність.

Але в нашому поселенні з тенденціями відходити від українського громадського життя та від українських установ, і навіть Церков, великої частини самовдоволених добробутом українців, як теж збайдужілої до українських установ і Церков молоді, ми маємо перед собою значно більшу кризу, якій ми повинні б зарадити, коли хочемо запевнити нашим Церквам та українським установам існування, діяльність та виконання — сповнення наложеної на них місії. Тому треба нам взятися запопадливо до виправлення цього загрозливого для нашого народу стану, постаратися змобілізувати наших громадян і всі наші сили тепер, в обличчі скріплених атак на наш народ в Україні і на поселеннях.

Акція рятування загублених потенційних членів наших парафій, громад та організацій вимагає матеріяльних ресурсів, що їх вже мають численні наші установи, в тому в першу чергу наші братські союзи і кредитівки. УНСоюз, як один із найбагатших надвишкою резерви та найсильніший сіткою Відділів у ЗСА і Канаді, вже започаткував такі акції, які мають досягнути нашими публікаціями та фільмами цю велику частину наших загублених громадян українського роду та освідомити їх, що їхнє місце разом з нами, що їхнє краще майбутнє зв'язане із дальшим ростом і розвитком наших Церков, братських союзів, кредитівок та інших наших установ.

Гаряче рекомендую по цій лінії повести ці наради нашої Конвенції та винести рішення, які могли б попровадити нас до нових вершин, здержуючи цю кризу і занепад у нашому українському поселенні в ЗСА і Канаді.

Пам'ятаймо, що на нас звернені очі нашої громади та нашого поневоленого українського народу, який розраховує на нашу допомогу в його змаганнях до волі і незалежности.

РУХ ЧЛЕНІВ

РУХ АКТИВНИХ ЧЛЕНІВ У 1985-МУ РОЦІ

МІСЯЦЬ	Нові члени	Суспендовані	Грошові звороти	Випл. Е грам.	Випл. Р грам.	Посмертні випл.
Січень	91	-12	104	48	76	91
Лютий	102	+38	93	67	85	88
Березень	158	+78	126	94	105	61
Квітень	125	+46	80	63	97	92
Травень	150	+12	80	73	83	61
Червень	162	+48	85	69	75	68
Липень	162	+37	117	78	101	69
Серпень	138	+77	94	72	98	78
Вересень	129	+16	79	81	95	81
Жовтень	184	+71	91	67	117	68
Листопад	185	+22	79	93	116	69
Грудень	370	+24	60	150	202	85
Разом	1,956	+457	1,088	955	1,250	911

ПІДСУМКИ РУХУ АКТИВНИХ ЧЛЕНІВ У 1985 РОЦІ

	Молодь	Дорослі	Акцид. грам.	Разом
Стан активних членів з 1-го січня 1985 року	13,013	35,537	6,980	55,530
Нові члени	647	942	367	1,956
Разом	13,660	36,479	7,347	57,486
Втрати членства				
Суспензи	+227	+451	-221	+457
Грошові звороти	401	687		1,088
Виплати за Е грамоти	432	523		955
Сплачено вкладки Р грамот	391	859		1,250
Посмертні виплати	16	892	3	911
Перехід з деп. молоді до дорослих	-385	+385		
Інші втрати	12	39	119	170
Разом втрати	1,410	2,164	343	3,917
Стан активних членів з 31-го грудня 1985 року	12,250	34,315	7,004	53,569
Прибуток або втрата за 1985 рік	-763	-1,222	+24	-1,961

НОВІ ЧЛЕНИ 1985 РОКУ

Місяц	Молодь	Дорослі	АДД	Разом
Січень	31	41	19	91
Лютий	28	55	19	102
Березень	73	65	20	158
Квітень	45	53	27	125
Травень	53	71	26	150
Червень	49	72	41	162
Липень	64	73	25	162
Серпень	40	69	29	138
Вересень	44	67	18	129
Жовтень	54	97	33	184
Листопад	55	91	39	185
Грудень	111	188	71	370
Разом	647	942	367	1,956

Льотерійні члени		Акцидентові грамоти	
1976	130	1976	456
1977	172	1977	676
1978	51	1978	510
1979	69	1979	407
1980	50	1980	331
1981	76	1981	261
1982	41	1982	241
1983	11	1983	384
1984	13	1984	571
1985	3	1985	367

НОВІ ЧЛЕНИ 1984 І 1985 РОКІВ ПОРІВНЯННЯ ЇХ ЧИСЕЛ ТА СУМ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ

	1984 рік		1985 рік	
	Число членів	Їх сума забезп.	Число членів	Їх сума забезп.
Молодь	667	$1,179,500	647	$1,219,000
Дорослі	952	5,671,500	942	4,737,500
Акцидентові грамоти	571	2,855,000	367	1,835,000
Разом	2,190	$9,706,000	1,956	$7,791,500
Пересічна сума грамот життьового забезпечення		$4,232		$3,749
Пересічна сума всіх грамот нових членів		$4,432		$3,983

НОВІ ЧЛЕНИ ТА ЇХ СУМИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЗА ОСТАННІХ ДЕСЯТЬ РОКІВ

Рік	Число членів	Їх сума забезпечення	Пересічна сума забезпечення
1976	3,071	$7,335,500	$2,388
1977	3,743	9,547,500	2,550
1978	2,982	7,544,000	2,527
1979	2,648	7,316,500	2,766
1980	2,239	5,835,000	2,606
1981	2,368	5,763,500	2,434
1982	2,483	6,017,500	2,423
1983	2,145	7,068,000	3,295
1984	2,190	9,706,000	4,432
1985	1,956	7,791,500	3,983

ЧИСЛА НОВИХ ЧЛЕНІВ І ГОЛОВНИХ ВТРАТ ЧЛЕНСТВА ЗА ОСТАННІХ ДЕСЯТЬ РОКІВ

Рік	Нові члени	Суспендовані	Грошові звороти	Випл. Е грамот	Виплати Р грамот	Посмертні виплати
1976	3,071	386	818	991	721	864
1977	3,743	296	819	1,168	1,105	911
1978	2,982	268	853	1,022	801	911
1979	2,648	285	859	1,119	1,147	899
1980	2,239	155	970	907	872	950
1981	2,368	+237	1,136	1,081	1,211	876
1982	2,483	+145	1,265	965	1,239	908
1983	2,145	19	1,121	861	996	894
1984	2,190	+114	1,110	864	1,161	964
1985	1,956	+457	1,088	955	1,250	911
Разом	25,825	456	10,039	9,933	10,503	9,088

НОВІ ЧЛЕНИ 1985 РОКУ ПО КЛЯСАХ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ

ДЕПАРТАМЕНТ МОЛОДІ

Кляса	Число членів	Їх сума забезпечення
T-16	21	$54,000
TP-65	167	167,000
P-20	179	484,500
E-20	99	155,000
E-18	151	247,500
P-65	2	10,000
E-65	17	52,000
W-SP	1	3,000
E65-SP	10	46,000
Разом у Деп. Молоді	647	$1,219,000

ДЕПАРТАМЕНТ ДОРОСЛИХ

Кляса	Число членів	Їх сума забезпечення
W	180	$305,000
P-20	233	500,500
P-65	31	85,000
E-20	227	358,000
E-65	43	182,000
DP-65	42	255,000
W-SP	3	7,000
E65-SP	9	20,000
T-5	50	575,000
T-10	119	2,450,000
Разом у Деп. Дорослих	942	$4,737,000
Акцидентові грамоти	367	$1,835,000
Разом усі нові члени	1,956	$7,791,500

НОВІ ЧЛЕНИ 1985 РОКУ ПО СТЕЙТАХ І ПРОВІНЦІЯХ

П.Ч.	Стейт, Провінція	Число членів	Їх сума забезп.
1.	New Jersey	326	$1,635,000
2.	New York	440	1,606,000
3.	Pennsylvania	383	1,365,500
4.	Ontario, Canada	166	737,500
5.	Michigan	95	390,250
6.	Rhode Island	46	390,000
7.	Illinois	112	248,000
8.	Ohio	66	242,500
9.	Quebec, Canada	48	201,500
10.	Florida	34	195,000
11.	Connecticut	58	171,000
12.	Virginia	7	92,000
13.	Maryland	11	86,500
14.	Saskatchewan, Canada	9	66,000
15.	Massachusetts	19	65,000
16.	Minnesota	18	65,000
17.	Manitoba, Canada	31	57,000
18.	California	14	51,000
19.	Delaware	26	39,500
20.	Indiana	11	21,500
21.	Alberta, Canada	5	17,000
22.	Dist. of Columbia	5	9,000
23.	New Hampshire	4	8,000
24.	Nebraska	3	7,000
25.	Kansas	3	6,750
26.	Wisconsin	6	6,000
27.	West Virginia	5	5,000
28.	Arizona	2	4,000
29.	British Columbia, Canada	1	1,000
30.	Missouri	1	1,000
31.	Texas	1	1,000
	Разом	1,956	$7,791,500

Не приєднали в 1985 році нових членів Відділи в стейтах Кольорадо, Мейн, Норт Дакота, Ореґон, Вашінґтон і в провінції Нова Скотія.

СТАН ЧЛЕНІВ

АКТИВНЕ ЧЛЕНСТВО

СТАН АКТИВНИХ ЧЛЕНІВ з 31-го ГРУДНЯ 1985 РОКУ

	Число членів	Їх сума забезп.
Молодь	12,250	$18,123,796
Дорослі	34,315	58,832,484
Акцидентові грамоти	7,004	35,020,000
Разом	53,569	$111,976,280

ПОРІВНЯННЯ ЧИСЕЛ АКТИВНОГО ЧЛЕНСТВА РОКІВ 1984 та 1985

	Число членів 12.31.1984	Число членів 12.31.1985	Прибуток, або втрата
Молодь	13,013	12,250	-763
Дорослі	35,537	34,315	-1,222
Акцидентові грамоти	6,980	7,004	+24
Разом	55,530	53,569	-1,961

СТАН АКТИВНИХ ЧЛЕНІВ І ЇХ СУМИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЗА ОСТАННІХ ДЕСЯТЬ РОКІВ

Кінець року	Число членів	Їх сума забезп.	Перес. сума забезп. члена
1976	68,329	$106,168,116	$1,583
1977	67,662	109,764,216	1,622
1978	66,629	111,196,300	1,668
1979	64,835	111,440,307	1,718
1980	63,085	110,935,891	1,758
1981	61,231	110,451,345	1,804
1982	59,351	109,376,867	1,843
1983	57,482	109,064,497	1,897
1984	55,530	110,922,372	1,998
1985	53,569	111,976,280	2,090

СТАН ЗАГАЛУ ЧЛЕНСТВА З 31-ГО ГРУДНЯ 1985 РОКУ

Члени активні, на виплаченому забезпеченні

і на безплатному продовженні

	Число членів	Їх сума забезп
Молодь	12,250	$18,123,796
Дорослі	34,315	58,832,484
Акцидентові грамоти	7,004	35,020,000
Молодь на виплаченому забезп. і на безпл. продовженні	6,800	5,994,423
Дорослі на виплаченому забезп і на безпл. продовженні	17,595	15,466,745
Разом 31-го грудня 1985 р.	77,964	$133,437,448

ПОРІВНЯННЯ ЧИСЕЛ ЗАГАЛУ ЧЛЕНСТВА РОКІВ 1984 І 1985

	Число членів 12.31.1984	Число членів 12.31.1985	Прибуток або втрата
Молодь	19,749	19,050	-699
Дорослі	53,015	51,910	-1,105
Акцидентові грамоти	6,980	7,004	+24
Разом	79,744	77,964	-1,780

СТАН УСІХ ЧЛЕНІВ І ЇХ СУМ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЗА ОСТАННІХ ДЕСЯТЬ РОКІВ

Кінець року	Число членів	Їх сума забезпечення	Перес. сума забезп. членів
1976	87,729	$121,061,399	$1,379
1977	87,655	125,294,396	1,429
1978	87,075	127,261,062	1,461
1979	85,928	128,231,660	1,492
1980	84,667	128,360,858	1,516
1981	83,409	128,587,243	1,542
1982	82,202	128,450,766	1,563
1983	80,762	128,891,892	1,596
1984	79,744	132,099,721	1,657
1985	77,964	133,437,448	1,712

ЗАГАЛЬНЕ ЗІСТАВЛЕННЯ ЧИСЕЛ ЧЛЕНСТВА І СУМ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ

Стан з 31-го грудня 1985 року

	Число членів	Їх сума забезпечення
Молодь	12,250	$18,123,796
Дорослі	34,315	58,832,484
Акцидентові грамоти	7,004	35,020,000
Разом активні члени	53,569	$111,976,280
Молодь на випл. забезпеченні і на безпл. продовженні	6,800	$5,994,423
Дорослі на випл. забезпеченні і на безпл. продовженні	17,595	15,466,745
Разом неактивні члени	24,395	$21,461,168
Разом усі члени	77,964	$133,437,448
Додаткові забезпечення		
Забезпечення платника вкладок на грамотах Деп. Молоді	2,502	$4,219,000
Подвійне забезп. на випадок смерти в наслідок нещасливого випадку	15,970	28,028,165
Разом додаткові забезпечення		$32,247,165
РАЗОМ УСІ ЧЛЕНИ та їхня загальна сума забезпечення	77,964	$165,684,613

ПОРІВНЯННЯ СУМ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ 1984 І 1985 РОКІВ

	Сума забезп. 12.31.1984	Сума забезп. 12.31.1985	Прибуток, або втрата
Молодь	$18,636,188	$18,123,796	-$512,392
Дорослі	57,386,184	58,832,484	+1,446,300
Акцидентові грамоти	34,900,000	35,020,000	+120,000
Молодь на випл. забез і на безпл. продовженні	5,851,691	5,994,423	+142,732
Дорослі на випл. забезп. і на безпл. продовженні	15,325,658	15,466,745	+141,087
Разом	$132,099,721	$133,437,448	+$1,337,727
Додаткові забезпечення			
Забезп. платника вкладок на грамотах Деп. Молоді	$4,433,500	$4,219,000	-$214,500
Подвійне забезп. на випадок смерти в наслідок нещасливого випадку	28,587,074	28,028,165	-558,909
Загальна сума забезпечення	$165,120,295	$165,684,613	+$564,318

ЧИСЛА ЗАГАЛУ ЧЛЕНІВ, АКТИВНИХ І НА ВИПЛАЧЕНОМУ ЗАБЕЗПЕЧЕННІ ТА НА БЕЗПЛАТНОМУ ПРОДОВЖЕННІ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЗА ОСЯГНЕНИМ ВІКОМ

Без грамот акцидентового забезпечення

Стан з 31-го грудня 1985 року

Вік	Число членів	Їх сума забезпечення	Смертні випадки у 1985 році: Число	Їх сума забезпечення
0	183	$391,000		
1	307	611,000		
2	388	714,500		
3	410	715,000		
4	408	811,500		
5	455	895,000	1	$5,000
6	501	878,500		
7	497	857,000		
8	538	855,325		
9	540	937,500		
10	524	803,000		
11	556	867,000		
12	537	796,000		
13	590	826,500		
14	670	929,500		
15	737	1,077,875		
16	784	1,162,000	1	1,000
17	728	1,062,500		
18	675	1,106,859		
19	703	1,162,875		
20	711	1,177,774		
21	697	1,160,823		
22	789	1,294,194	2	7,000
23	791	1,527,170		
24	871	1,452,898	1	1,000
25	944	1,632,342	1	3,000
26	984	1,774,643	1	1,000
27	1,030	1,794,374	1	20,000
28	1,126	2,085,454		
29	1,107	2,100,963	3	3,500
30	1,131	2,115,586	1	1,000
31	1,092	2,165,705	1	2,000
32	1,080	2,093,016	1	2,000
33	1,125	2,323,687	2	2,000
34	1,116	2,176,384	3	2,000
35	1,062	2,003.604		
36	884	1,788,834	1	2,000
37	934	1,993,245	2	1,000
38	1,090	1,931,557	1	500
39	1,011	1,748,912	1	1,000
40	714	1,320,966	2	2,000
41	607	1,273,332	1	1,000
42	604	906,761	2	2,000
43	598	1,128,071		
44	515	789,396	1	500
45	460	838,736	3	6,000
46	393	818,463	2	1,500
47	408	628,496	1	1,000
48	458	747,882	7	10,500
49	426	612,665	3	2,500
50	429	657,262	2	2,000
51	468	636,510		
52	488	645,949	7	8,500
53	572	738,479	2	1,500
54	614	803,960		
55	722	920,150	1	1,000
56	790	970,374	6	4,796
57	943	1,140,484	12	15,000
58	1,150	1,291,397	11	15,000
59	1,527	1,808,701	12	13,000
60	1,964	2,153,438	22	25,000
61	2,256	2,339,847	20	20,000
62	2,378	2,555,862	16	15,500
63	2,341	2,385,137	36	36,000
64	2,148	2,199,443	31	36,500
65	1,887	1,785,504	37	35,855
66	1,622	1,544,051	27	33,000
67	1,503	1,400,467	31	23,800
68	1,243	1,126,463	24	25,500
69	1,184	1,048,751	17	12,500
70	1,131	1,004,321	30	23,218
71	1,150	989,247	22	20,000
72	878	761,668	33	25,000
73	839	727,904	29	27,500
74	704	593,813	19	14,500
75	615	487,734	22	19,000
76	494	378,389	17	13,500
77	459	369,719	26	23,000
78	360	274,139	18	12,500
79	288	213,234	14	10,000
80	269	201,892	18	16,000
81	244	170,600	18	11,500
82	209	144,565	14	9,100
83	208	148,407	15	9,800
84	170	113,450	18	10,600
85	170	108,187	24	16,000
Понад 85 р.	1,054	711,583	211	148,059
Разом	70,960	$98,417,448	908	$815,728

Відзначення роковин самостійности і соборности в Баффало

Здається, що вперше на терені міста Баффало і околиці українська громада відзначувала роковини самостійности і соборности не соборно.

Місцевий Відділ УККА, відкинувши будь-яку можливість співпраці з Відділом УАКРади, повідомив нашу громаду про ним визначений порядок цьогорічних святкувань. Минулого року, коли представникам Відділу УАКРади, запрошеним на сходини громадського комітету для узгіднення програми відзначення роковин самостійности і соборности, устами голови Відділу УККА Дагмар Процик коротко і ясно було сказано, що ми УАКРади не визнаємо, Управа Відділу УАКРади рішила здержатися від окремих святкувань в надії, що здоровий глузд переможе і що в багатьох справах ми не лише можемо, але й повинні знайти спільну мову. На жаль, цьогорічні потягнення баффалівського Відділу УККА потвердили офіційно минулорічне проголошення Д. Процик невизнання Відділу УАКРади на нашому терені. Тому теж і не пробувано формувати громадського комітету, як це практиковано в минулому, бо тепер децидує не громада а партія.

Святочна академія, присвячена великим дням проголошення самостійности і соборности, організована Відділом УАКРади, відбулася в неділю, 25-го січня 1987 року в приміщенні української православної громади. Цього самого дня в українській католицькій і українській православній церквах відбулися церковні відправи в намірені українського народу.

Академію відкрив коротким словом голова відділу Леонід Царик і представив присутнім мгра Ростислава Василенка, уродженця Києва, довголітнього директора середньої школи в Оттаві, тепер на емеритурі, який виголосив прекрасно опрацьовану промову, присвячену роковинам проголошення державности і соборности. Промова, густо переплетена цитатами з епопеї Юрія Клена „Попіл Імперій", виголошена по-мистецьки, зробила помітне враження на присутніх. Наче на фільмовій стрічці пересувалися перед очима заслуханої публіки події днів революції, днів святочних проголошень державности і соборности, а потім тяжких боїв і змагань соборної вже України за вдержання щойно проголошеної самостійности. В огні і крові зродилася наша воля, огнем і кров'ю задушила її червона Москва і решта „добрих" сусідів. І промовець ніби апелював до нас, присутніх, цитуючи слова Юрія Клена: „Шануймо ж кров, що на руїнах держави нашої горить, бо ще не вмерла Україна, ще самостійна буде жить". Сьогодні ворог боїться нашого відродження і нищить все, що стає йому на перешкоді повного знищення свобідної української думки, свобідного вияву української окремішности і прагнення незалежности. Тюрми, концентраційні табори і божевільні — це засоби, якими червона Москва старається знищити наш дух волі. Віршем В. Симоненка „Україні" закінчив прелегент своє святочне слово.

Дальшу програму збагатила пісня „Плавай, плавай, лебедонько" сл. Т. Шевченка, муз. К. Стеценка, у виконанні солістки Галини Сохань, сопрано, при акомпаньяменті Олі Алексевич-Ловні. „Петлюрівські дні" — рецитація у знаменитому виконанні мгра Р. Василенка зворушила присутніх. Солістка Г. Сохань при акомпаньяменті О. Алексевич-Ловні виконала своїм милозвучним голосом дві пісні: „Спи дитино моя" сл. П. Карманського, муз. С. Людкевича, і „Любіть Україну", сл. В. Сосюри, муз. М. Фоменка. Г. Сохань, яка праїхала до нас з недалекого Рочестеру, присутні оплесками дякували спеціяльно за мистецьке виконання пісні „Любіть Україну".

Рецитація-оповідання письменника Григорія Косинки „На золотих богів", у виконанні мгра Р. Василенка, знов зворушила присутніх високо-мистецьким зображенням бою селян-повстанців з переважаючими силами ненажерливого ворога. Мистецьку частину свята закінчив виступ Мирона і Юрія Депутатів з Баффало. Мирон, студент Баффалівського університету, і Юрій, учень середньої школи, відспівали при акомпаньяменті гітари пісню „Гей на горі там женці жнуть", опісля Мирон деклямував вірш Уляни Кравченко „22 Січня" і знов у двійку з братом Юрієм виконали пісню про Тютюнника. Тепло приймали присутні виступ нашої молоді, родженої вже на американській землі, вихованих дбайливою опікою своїх родичів на юнаків свідомих свого походження і своїх обов'язків супроти далекої батьківщини. Молодим братам присутні не жалували оплесків, а не одного з нас мучила думка, чому такої молоді так мало серед нас.

Національним гимном закінчено це скромне вшанування великих днів нашої історії.

Виконавцям програми подякував від імені Відділу УАКРади енергійний і працьовитий імпрезовий референт Теодозій Пришляк.

Б. Пашковський

Доля...

(Закінчення зі ст. 2)

— Так ось яка ти, моя мама! Виявляється, що в мене і батько є!

На ньому були короткі вельветові штанята і рожева сорочка, а черевики на ногах такі подерті, що всі пальці були назовні. Я очевидно, плакала; а він — ні, не плакав.

Нам з ним дуже тяжко було. Він крав, і ми нічого не могли з ним зробити. Зайдемо до сусідів — обов'язково щонебудь вкраде, хоч шпульку ниток. Ми вже вирішили ніде його не пускати. Почав в школу ходити, там в інших дітей краде.

— Синку, де ти взяв олівець?

— Знайшов.

Очевидно, вкрав. Почнеш йому доказувати: синку, нащо ти чуже береш, нащо обдурюєш? Насупиться, очі в землю впре і мовчить. Я напечу коржиків, тістечок — він потихеньку вкраде і сховає під подушку.

— Ігорок, не треба так робити, воно ж в скриньці лежить, бери коли тобі лише хочеться.

Знову мовчить.

ПОЯСНЕННЯ ДЕЯКИХ ТЕРМІНІВ У ЗАПИСІ

Передача — харчова, або одежева пачка, яку передають для вжитку ув'язненої особи; етап — перевіз ув'язнених з одного табору до іншого, або з в'язниці до табору, деколи дуже віддаленого; тупик — сліпий кут на залізниці, де часом днями, затримують вагони заки їх пропустять дальше; Кладовщик — завідуючий магазином, в якому продають певні харчі, або переховують особисті речі ув'язнених; начальник режиму — кагебіст відповідальний за дисципліну в таборі, або в тюрмі; відбій — закінчення дня праці і пора для спання в таборах. тілогрійка — куртка на ватній підшивці, в якій ув'язнені працюють під час сильних морозів.

Екзекутива Української Американської Координаційної Ради

повідомляє, що

дня 14-го лютого 1987 р., о год. 10:00 ранку

відбудеться

СПІЛЬНЕ ЗАСІДАННЯ ЕКЗЕКУТИВИ та КРАЙОВОЇ РАДИ УАКРади

в приміщенні

Українського Народного Дому
142 Друга Авеню в Ню Йорку, Н. Й.

У програмі:
1. Звіти Екзекутиви
2. Вибір Управи Краєвої Ради
3. Затвердження пляну праці

Складові організації і відділи УАКРади мусять прислати своїх представників.

Екзекутива УАКРади

В Чикаґо...

(Закінчення зі стор. 1)

українську демократичну державу і накинула українському народові поневолення, але допустилася до нелюдських злочинів супроти нього, останнім з яких були події в Чорнобилі.

Функцію майстра церемонії на бенкеті сповняв д-р Юліян Куляс. Американський національний гимн відспівав соліст-бас Стефан Шкафаровський. Вступну молитву провів Владика Іннокентій Лотоцький, а благословення трапези довершив Владика Костантин.

Головне слово на бенкеті виголосив Патрик Бюкенен, директор зв'язків та асистент Президента, якого представив гостям Ю. Куляс.

В своїм короткім, але змістовнім і переконливім, слові П. Бюкенен висловив свої думки відносно двох справ. Одною з дуже важливих справ, на думку Бюкенена, є справа Дем'янюка. Він закликав, щоб громада не відвернулася від долі цієї невинної людини, яку хотять судити за здогадні злочини на базі фальшивих свідчень і документів, що їх доставило КҐБ. В дальшій частині свого слова П. Бюкенен, що уважається знавцем Совєтського Союзу, висловив кілька думок на цю тему. Він говорив, що в світі сьогодні найбільшу небезпеку для людства становить совєтська імперія. Не перегони в озброюванні є причиною конфліктів у світі, але сам характер і природа совєтського режиму. Він говорив про брутальність совєтської імперії часів Сталіна, стверджуючи, що числа жертв за Сталіна перевищують число жертв, які спричинив Гітлер. Він ствердив, що жертвою комуністичної Москви стало багато народів, а українська держава була першою.

На бенкеті П. Бюкенен був нагороджений відзначенням Мужа Року, а плакет з тієї нагоди вручив йому д-р Харкевич. Також були нагороджені відзначенням за громадську працю відома поетеса Ганна Черінь, інж. Олександер Заброський, та інж. Мирон Гриневич. Вручення відповідних плакетів перевів інж. Степан Ґоляш.

В мистецькій частині виступали: соліст-бас Ліричної опери в Чикаґо, а зараз заангажований до Метрополітальної опери в Ню Йорку, Стефан Шкафаровський. Він виконав: „Богданова слава", „Ой, Дніпре, мій Дніпре" та „Свято в Чигирині" при фортепіяновому супроводі Ричарда Емнера. Відома концертова піяністка Юліяна Осінчук, що широко знана зі своїх виступів на естрадах більших міст Америки, Канади та Европи, виконала „Сонату Б-дур" Бортнянського, „Баркаролю" Лисенка, баляду „Україна" Франца Ліщта та „Два Етюди — Опус 8" Косенка.

Кінцеву молитву провів пастор Олекса Гарбузюк. Бенкет закінчено відспіванням українського національного гимну.

Напередодні святкового бенкету, тобто в сам день роковин 22-го січня на подвір'ї собору свв. Володимира і Ольги в обідню пору відбулася окрема церемонія піднесення національних прапорів та відчитання тексту IV Універсалу. Присутніми були духовенство, шкільна молодь вищих кляс цілоденної школи св. Отця Миколая з своєю директоркою та учительками, українські комбатанти та громадянство. Тут настоятель православного собору князя Володимира о. Зінчук відчитав відповідну молитву, стейтовий репрезентант Мирон Куляс прочитав проклямацію губернатора стейту Іллиной Тампсона, а учень Біланич прочитав проклямацію від мейора міста.

Того ж дня вечером в соборі свв. Володимира і Ольги був відправлений в наміренні українського народу Молебень. У відправах приймав участь Владика Іннокентій Лотоцький та духовенство обидвох віровизнань. Відповідне до оказії слово виголосив о. д-р Андрій Чировський.

Після Молебня богомольці перейшли до залі собору, де відбулося офіційне закінчення розпочастої ще в минулому році збірки на бібліотеку ім. Симона Петлюри в Парижі. Як відомо, ця збірка переводилася в Америці та Канаді і вона принесла понад 30,000 дол.

Вечір...

Закінчення зі стор. 2.

„Олена" (за Шашкевичем), зі сольо С. Жили-Качарай, було б випало вповні ефектовно. А вже самозрозуміло, що славетний віденський вальс „Синій Дунай" Й. Штравса (переклад І. Нелільського), який всеціло пов'язаний і опертий на фортепіяновій грі, не міг задоволити слухачів, розстроєним інструментом. Навіть, як технічно виконання піяністки Т. Поташко було бездоганне. Так само дириґент Семен Комірний, не зважаючи на доцільні намагання, був тут безсильний.

Чи звернення уваги на наведені недоліки допоможе дещо в дальшому культурно-мистецькому плянуванні і праці, доведе тільки час.

В СУМНИЙ СОРОКОВИЙ ДЕНЬ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ
відданої та жертвенної української патріотки

бл. п.

АННИ САМОСІЙ

буде відправлена після Служби Божої

ПАНАХИДА

в намірені Покійної

в неділю, 15-го лютого 1987 р., о год. 11-ій ранку
в православній церкві св. Тройці
при 824 Аделайн вул. у Трентоні, Н. Дж.

Приятелів і Знайомих просимо згадати Покійну у молитвах.

Друзі Покійної

Повідомляємо усіх Приятелів і Знайомих,
що 25-го січня 1987 р. упокоїлася в Бозі,
на 99-му році життя,
наша МАМА І ТЕЩА

бл. п.

ЛІДІЯ ВІКУЛ
родом СУВЧИНСЬКА

ПОХОРОННА ЛІТУРГІЯ відбулася в храмі св. Андрія Первозванного 29-го січня 1987 р., а ПОХОРОН того ж дня на цвинтарі св. Андрія у Бавнд Бруку, Н. Дж.

ВІЧНА ІЙ ПАМ'ЯТЬ!

Донька — ОКСАНА
Зять — ОЛЕКСАНДЕР ВОРОНИЙ

У Вотервліті відбулася „ялинка"

Заходом 99-го Відділу СУА та Відділу УККА відбулася 11-го січня ц. р. традиційна „ялинка" (просфора) в залі Українського Клюбу у Вотервліті.

Відкрила її А. Голубець, заступниця голови місцевого Відділу СУА, змістовним вступним словом, згадуючи Різдвяні Свята на рідних землях, коли у Свят-Вечір ціла родина збиралася при столі найстаршого з роду. Але тепер на рідних землях багато розлучених родин, що не можуть зібратися разом до Свят-Вечірнього стола, як і нещасні жертви Чорнобиля, розпорошені по далеких місцях. Вона просила згадати всіх наших страдників, потерпілих і засланих далеко від рідних земель.

Отець, декан Т. Гуманицький провів молитву, поблагословив просфори та започаткував коляду „Бог Предвічний", що її підхопили всі присутні. Церковний мішаний хор під керівництвом Я. Кушніра проспівав колядки, пізніше виконав кілька різдвяних пісень і колядок. Лемківський письменник, Семен Мандзелян, прочитав цікавий спомин про Різдво на Лемківщині, чим переніс присутніх на Лемківські Бескиди. Молоденька Люба Мандзій своїм дзвінким голосочком гарно продеклямувала поему Л. Полтави „Новорічна зірка". Її сестричка Таня відіграла на фортепяні „Щедрика", вкінці обі проспівали щедрівку „В полі, полі". Три сестрички Бойчуківні — Аріядна, Лариса й Ліда — продеклямували поему Лесі Храпливої „Зірка". Довготривалі оплески всіх присутніх нагородили виступи наших, здібних дівчаток, що подають великі надії на майбутніх культурних діячок, виконавців наших програм. Голова Відділу УККА, І. Романишин, що заповідав програму, пригадав, що це вже 16-ий раз відбувається „ялинка". Вона об'єднує всіх присутніх, заставляє їх „бути собою", разом співати коляди, як в Україні. Цього ми не можемо ніколи забути, бо це наша колиска, зв'язана з нашим життям. Усім нам треба завжди триматися разом, у вірі і звичаях, а тоді ніяка сила нас не поборе.

Після вечері з українськими стравами — кутею, варениками, голубцями, що їх приготовили наші союзянки, присутні відспівали ще низку коляд.

Вкінці о. В. Пашко, парох української православної церкви у Трой, у зворушливих словах пригадав, що Господь зберіг нас, частину українського народу, від переслідування сучасних іродів, щоб ми могли вернутися на вільну українську землю, зберігаючи свою предківську віру та звичай. Молитвою та колядою закінчено цю вдалу імпрезу, що згуртувала понад 200 наших людей з цілої округи.

Учасник

УРЯД ПІВДЕННОЇ КОРЕЇ заборонив опозиційним партіям влаштовувати публічні демонстрації студентів з нагоди смерти кількох з них у зударі з поліцією і військом під час недавніх демонстрацій. Не зважаючи на заборону, опозиція погрожує, що виведе на вулиці Сеулю й інших великих міст сотні тисяч молоді, бо, мовляв, „демократія мусить перемогти в Кореї". Розсудливі політичні діячі закликають лідерів опозиції „щадити кров молодих фанатиків", яка напевно поллється, якщо вони здійснюватимуть свою погрозу.

ОПЕРА ім. ЛИСЕНКА

в смутку повідомляє всю Українську Громаду, що в суботу, 31-го січня 1987 р.
по волі Всевишнього відійшов у Вічність
оперний співак та заслужений і відданий маестро української музики

сл. п.

ЛЕВ РЕЙНАРОВИЧ

ПАНАХИДИ відправлено у вівторок і середу, 3-го і 4-го лютого 1987 року в похоронному заведенні Senko Funeral Home в Брукліні, Н. Й.

ПОХОРОН відбувся в четвер, 5-го лютого 1987 року з церкви св. Духа в Брукліні, а опісля на український католицький цвинтар св. Духа в Гамптонбурґу, Н. Й.

Управа Опери ім. Лисенка

З великим жалем сповіщаємо Членство ОДВУ і БО та все Українське Громадянство, що в четвер, 29-го січня 1987 р., у Скрентоні, Пенсильванія, несподівано помер

сл. п. проф. д-р

Мирослав Чаповський

кол. заступник Голови ЦУ ОДВУ, голова Оселі ОДВУ ім. О. Ольжича, президент Дослідної Фундації ім. О. Ольжича, Головний Секретар Українського Братського Союзу, заступник голови Крайової Ради Української Американської Координаційної Ради, дійсний член НТШ, кол. голова Об'єднання Українських Лісників, автор багатьох наукових праць із ґрунтознавства й провідний діяч Українського Націоналістичного Руху.

ПОХОВАНО Його в понеділок, 2-го лютого 1987 р., на українському православному цвинтарі св. Андрія в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Опечаленій Дружині й Синам та дальшій Родині висловлюємо найглибше співчуття, а між нами нехай по Покійному буде Вічная Пам'ять!

Центральна Управа
Організації Державного Відродження України

З болем у серці сповіщаємо Членів, Співробітників і Жертводавців Дослідної Фундації ім. О. Ольжича та все Українське Громадянство, що в четвер, 29-го січня 1987 р. у Скрентоні, Па., завершивши саме 65 років трудолюбивого життя, несподівано відійшов у Вічність

сл. п. проф. д-р

Мирослав Чаповський

Основоположник і Президент Дослідної Фундації ім. О. Ольжича у США, провідний діяч Українського Націоналістичного Руху, видатний науковець у ділянці ґрунтознавства й лісництва, Головний Секретар Українського Братського Союзу, провідний діяч Організації Державного Відродження України й опікун Оселі ім. О. Ольжича, заступник голови Крайової Ради Української Американської Координаційної Ради й член багатьох громадських організацій.

ПОХОВАНО Його в понеділок, 2-го лютого 1987 р. на українському православному цвинтарі св. Андрія в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Опечаленій Дружині й Синам та всій дальшій Родині висловлюємо найглибше співчуття, а між нами нехай по Покійному залишиться
ВІЧНАЯ ПАМ'ЯТЬ!

Дирекція
Дослідної Фундації ім. О. Ольжича

З болем повідомляємо Родину, Приятелів і Українську Громаду, що у вівторок, 3-го лютого 1987 р. по довгій і тяжкій недузі відійшла у вічність на 81-му році життя
наша Найдорожча ДРУЖИНА, СЕСТРА, ТЕТА І ПРАБАБА

бл. п.

Параскевія Салапата
з дому Кардаш

народжена в селі Полянчик, пов. Лісько, Україна

ПАНАХИДА в четвер, 5-го лютого 1987 р. в похоронному заведенні П. Яреми в Ню Йорку, о год. 7:30 веч.

ПАРАСТАС в п'ятницю, 6-го лютого в тому ж заведенні, о год. 7:30 веч.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ в суботу, 7-го лютого 1987 р. о год. 9-ій ранку з похоронного заведення до української католицької церкви св. Юра в Ню Йорку, а відтак на український католицький цвинтар св. Духа в Гемптонбурґу, Н. Й.

Залишені в смутку:
муж — ІВАН
сестри —
ТЕКЛЯ САЛАПАТА з родиною в Америці
ОЛЯ ОЛІЙНИК з родиною в Польщі
брат — ЙОСИФ КАРДАШ з родиною в Польщі
братова — МАРІЯ КІЗИМА з родиною в Америці
сестрінки —
АННА МАЄВСЬКА з дітьми в Америці
СТЕФАНІЯ ТЕРЛЕЦЬКА з дітьми в Америці
Ближча і дальша Родина в Америці, Україні і Польщі

Український національний прапор на ратуші Етобіко

В 69-ту річницю проголошення самостійности української держави, 22 січня 1918 року в суботу, 24-го січня ц.р., о год. 11-ій перед полуднем в конференційній залі Міської управи Етобіко відбулося врочисте засідання підписання проклямації і проголошення Українського Тижня та піднесення українського прапора на Міській ратуші.

На тлі канадського, українського і окремих організаційних прапорів, члени Осередку СУМ у своїх одностроях, діти „Рідних Шкіл" ім. Т. Шевченка і Л. Українки (багато у народних строях) і понад 150 осіб заповнили конференційну залю. За головним столом засіли представники урядових чинників та українських церковних і світських організацій, установ товариств, яких українською і англійською мовами привітав голова підготовчого комітету 22 січня Степан Слюсарчин, голова відділу ЛВУ та дальше ведення програми передав молодому і активному сумівцеві мгрові І. Кошикові.

По молитві за волю українського народу, яку провів о. митрат М. Боднарчук, представлено гостей за головним столом: федерального посла П. Боєра з дружиною Керин, мейора Б. Сенклєра, радного міста округи ч. 4 О. Маркеті, радного міста ч. 3. Ґ. Любі, о. митрата М. Боднарчука-пароха української православної церкви св. Димитрія, о крилошанина Б. Остаповича, пароха української католицької церкви св. Михаїла, о. Т. Лозинського, сотрудника української католицької церкви св. Димитрія, інж. Ярослава Соколика, голову відділу КУК в Торонто, З. Маєвську, директорку „Рідної Школи" ім. Л. Українки, В. Дідюка, директора „Рідної Школи" і Курсів Українознавства ім. Т. Шевченка, С. Слюсарчина, голову відділу ЛВУ, М. Болехівську, голову відділу ОЖ ЛВУ, М. Дудара, голову Українського Дому ім. Т. Шевченка, М. Федака, голову Осередку СУМ, Лева Атаманчука, представника української православної церкви св. Димитрія, який прочитав доповідь про 22-го січня 1918 року англійською мовою, І. М. Тимочка, представника української католицької церкви св. Димітрія, що прочитав доповідь українською мовою. Обі доповіді були як змістом, так і формою дуже добрі.

Опісля учениця „Рідної Школи" ім. Л. Українки Наталя Денисюк продеклямувала вірш „На 22 січня", а учениця Курсів Українознавства ім. Т. Шевченка Леся Скіра вірш „Тобі,Україно". Гурток бандуристів Осередку СУМ (учні Курсів Українознавства ім. Т. Шевченка) з ансамблю ім. О. Вересая, що його провадить В. Родак гарно виконали кілька стрілецьких пісень.

З палким словом, вітаючи українську громаду з великою річницею українського народу проголошення самостійности, а рік пізніше і соборности, виступив посол федерального парляменту Петрик Боєр, щирий приятель українців. Він переконаний, що український народ бореться за свою правду і в короткому часі стане вільним. У справі оборони доброго імени українського народу він все був і залишиться його оборонцем.

Мейор міста Б. Сенклєр, прочитавши проклямацію Дня Самостійности 22 січня, проголосив Український Тиждень, в якому на Міській ратуші буде гордо повівати український національний прапор. Він, підкресливши боротьбу українського народу та його поневолення і переслідування, висловив надію, що вільний світ мусить собі уявити, що Україна була першою жертвою комуністично-московського імперіялізму. Обидва промовці кількома словами українською мовою „Слава Канаді, слава Україні!" і „Хай живе вільна Україна!" під рясні оплески учасників закінчили свої слова.

Треба підкреслити, що українська громада Етобіко через постійний зв'язок і інформацію здобула собі щирих приятелів на різних щаблях урядових чинників. Чи то колишній мейор, а тепер голова метрополітального Торонто Д. Флин, теперішній мейор Б. Сенклєр, міністер фінансів федерального уряду М. Вілсон, федеральний посол П. Боєр, велика частина міських радних чи контролерів, які все є з українською громадою та піддержують її працю для добра українського народу. В історії українців Канади вони завжди будуть записані „золотими буквами".

Після кінцевої молитви о. Т. Лозинського та відспівання колядки „Нова радість стала", господар програми мгр Іван Кошик подякував мейорові міста, послові, радним, голові КУК, виконавцям програми і всім учасникам, які не дивлячись на дуже холодну днину так численно зібралися, щоб відзначити наше національне велике свято. Потім всі вийшли перед ратуш, де під спів національних гимнів України і Канади „Ще не вмерла Україна" і „О Кенада" піднісся вгору український національний прапор, який побіч канадського буде цілий тиждень пригадувати жителям Етобіко, що тепер поневолений, але нескорений 50-мільйоновий український народ мав свою державу, за яку боровся і буде боротися, аж до перемоги.

В. Д-юк

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

Мгр ГАЛИНА БАРАБАХ, член УНС Відд. 324-го у Філядельфії, Па., померла 18-го листопада, 1986 року на 85-му році життя. Нар. 13-го грудня 1901 року в Станиславові, Україна. Членом УНС стала 1950 року. Залишила у смутку дочку Ярославу Онуферко, та сина Мирона з дружиною Звениславою. Похорон відбувся 21-го листопада 1986 року на цвинтарі св. Марії на Факс Чейсі, Філядельфія, Па.

Вічна Їй Пам'ять!

І. Б. секр.

МАРІЯ ПАЛКА, член УНС Відд. 275-го Т-ва „Дарахівщина" в Джерзі Сіті, Н.Дж., померла 6-го січня 1987 року на 63-му році життя. Нар. 1923 року в селі Гончарки, пов. Підгайці, Україна. Членом УНС стала 1947 року. Залишила у смутку мужа Петра, сина Стефана, дочки: Галину з мужем Володимиром Лойком та синами Володимиром і Юрієм; Ірину з мужем Миколою Глухим і сином Гаврилом, брата Йосифа Швеця і родину в Америці і в Україні. Похорон відбувся на цвинатарі Св. Духа в Гемптонбургу, Н.Й.

Вічна Їй Пам'ять!

Петро Палка, секр.

ЕВГЕН БАЛАЦЬКИЙ, член УНС, Відд. 101-го у Колчестері, Конн., помер 19-го вересня 1986 року на 58-му році життя. Нар. 1928 року в селі Маркова обл. Тернопільська, Україна. Членом УНС став 1971 року. Залишив у смутку дружину Стефанію, маму Наталію і брата Мирона в Україні. Похорон відбувся 22-го вересня 1986 року на цвинтарі Пресвятої Богородиці у Колчестері, Конн.

Вічна Йому Пам'ять!

Зеновія Товпаш, секр.

ЛІДІЯ МАТИЧАК, член УНС Відд. 157-го ім. св. Арх. Михаїла в Чикаґо, Ілл., померла 22-го грудня 1986 року на 61-му році життя. Нар. 1925 року в селі Бабушки — Житомир, Україна. Членом УНС стала 1964 року. Залишила у смутку мужа Володимира, сина Траса з дружиною Розмері, дочку Олесю з мужем Петром, дві внучки Таню і Христину, братову Анну з мужем Мирославом, та ближчу і дальшу родину в Україні. Похорон відбувся 24-го грудня 1986 року на цвинтарі св. Марії в Евергрін, Ілл.

Вічна Їй Пам'ять!

Володимир Матичак, секр.

СТЕФАН ШЛАПКОВСЬКИЙ, член УНС Відд. 292-го ім. св. Івана Хрестителя в Дітройті, Миш., помер 24-го листопада 1986 р. на 82-му році життя. Нар. 1904 р. в селі Довжанка, Тернопіль, Україна. Членом УНС став 1962 року. Залишив у смутку пасерба Франка і племінницю Агнес. Похорон відбувся на цвинтарі Ґрендлови в Дітройті, Миш.

Вічна Йому Пам'ять!

Стелла Федик, секр.

ІВАН СІВАК, член УНС Відд. 45-го Т-ва „Любов" у Філядельфії, Па., помер 27-го грудня 1986 року на 59-му році життя. Народився у Філядельфії, Па. Членом УНС став 1969 року. Залишив у смутку дружину Марію, сина Михайла і доньку Керолин Енн. Похорон відбувся на цвинтарі Святого Хреста у Єдон, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

Микола Пришляк, секр.

СТЕПАН КУЛЬЧИЦЬКИЙ, член УНС Відд. 94-го ім. М. Шашкевича в Гемтремку, Миш., помер 1-го листопада 1986 року на 73-му році життя. Нар. 1913 року в Піттсбургу, Па. Членом УНС став 1938 року. Залишив у смутку дружину Джін. Похорон відбувся 5-го листопада 1986 року на цвинтарі Мт. Олівет в Дітройті, Миш.

Вічна Йому Пам'ять!

Роман Татарський, секр.

ІВАН ГУЦУЛЯК, член УНС Відд. 114-го ім. св. Володимира в Чикаго, Ілл., помер 7-го грудня 1986 на 77-му році життя. Нар. 1909 року на Буковині. Членом УНС став1961 року. Залишив у смутку дружину Стефанію. Похорон відбувся 12-го грудня 1986 року на цвинтарі св. Андрія в Савт Бавнд Бруку, Н.Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

Ольга Бережан, секр.

ВІРА КАСИЧ, член УНС Відд. 147-го Т-ва ім. св. Михайла в Аллентавн, Па., померла 15-го вересня 1986 року на 58-му році життя. Нар. 3-го жовтня 1927 року в Аллентавні, Па. Членом УНС стала 1944 року. Залишила у смутку сестер: Гелен Буханан, Мілдред Калкінс, Марія Маркович, Юлію Олійник і Анну Касич; брата Карла. Похорон відбувся 18-го вересня 1986 року на українському православному цвинтарі Св. Марії у Вайтголл, Па.

Вічна Їй Пам'ять!

Катерина Гуцайлюк, секр.